

D

Advent 2007

***Duchovný
život***

Pre dcéry kresťanskej lásky

Drahé sestry!

Milosť a pokoj nášho Pána Ježiša Krista nech prebývajú vo vašich srdciach teraz a navždy!

Vianočná udalosť na úvahu počas Adventu 2007

Tak ako predchádzajúce roky, i tentoraz by som chcel začať adventnú úvahu udalosťou, ktorú som prežil ako misionár. Úvaha o tejto udalosti mi pomohla plnšie pochopiť zmysel Adventu ako veľkého tajomstva, ktoré vedie k sláveniu Vtelenia Krista na Vianoce.

Jeden z mojich panamských spolubratov a dvaja laickí spolupracovníci našej farnosti v Puerto Armuelles pripravili pre deti program s názvom Anni, ktorý slávil každý rok na Narodenie Pána. Jeden rok, keď som sa vrátil do tejto farnosti v Puerto Armuelles počas doplňujúcej služby popri formácii vykonávanej ako direktor interného seminára, mal som možnosť byť zapojený do organizácie, prípravy a realizácie tohto programu. Vysvetlím to.

Po mojich prvých troch rokoch misie v Paname, počas ktorých som slúžil vo farnosti v Puerto Armuelles, do ktorej spadalo dvadsaťpäť dedín a mesto Svätý Vincent, moji predstavení ma požiadali o inú službu, formáciu. Vykonával som ju počas dvoch rokov v našom dome filozofie a dva ďalšie roky v dome teológie. Potom, po štvormesačnom kurze s programom stálej formácie, som bol požiadaný stať sa direktorom vnútorného seminára. Keď som ukončil formačný kurz, predstavení sa ma spýtali, čo by som chcel

robiť navyše, aby som sa pripravil na túto úlohu. Mal som na to asi sedem mesiacov.

Uvažoval som, modlil som sa a spoznával, že najlepší spôsob, ako sa pripraviť na prácu v seminári, je vrátiť sa k misii. Preto som sa prihlásil za dobrovoľníka do služby vo farnosti, v ktorej som začal svoj misionársky život v Paname. Tu som mal opäť možnosť slúžiť tomuto ľudu počas siedmich mesiacov. Na konci tohto prípravného obdobia som sa s radosťou zúčastnil na slávnostnom programe Anni. Jeho tvorcovia ho vypracovali ako šancu danú deťom spoločne sa stretnúť a ako to vedia robiť len deti: radostne oslavovať Ježišovo narodenie na Vianoce.

Z celého kraja Svätého Vincenta sa zišlo mnoho detí. Program dňa spočíval v hrách, speve, pretekoch, radostnej zábave a vôbec v snahe, aby sa všetci cítili slobodní. Deň sme začali tak, že sme požiadali deti, aby mysleli na Ježišovho narodenie, že je to motív k radosti, pretože je znamením, že Boh prišiel nám priniesť svoju lásku, lásku a radosť, o ktoré sme povolaní deliť sa navzájom. Na konci tohto dňa sme deťom rozdali balíček cukríkov, ako i ovocie a výživné tyčinky. Tento zdraviu prospešný deň bol ukončený celkom jednoduchým darčekom.

Rád uvažujem o tejto skúsenosti Anni, predovšetkým ako o inom spôsobe, ako sláviť Vianoce, veľmi odlišnom od tých, ktoré som zakúsil v minulosti. Celkom jednoducho som sa naučil, že Vianoce nie sú predovšetkým na to, aby som niečo dostal, ako skôr čiastočne, aby som pochopil, čo môžem urobiť pre druhých, aby spoznali a radostne oslavovali Boha za jeho dobrotu voči nám, najlepšie vyjadrenú jeho príchodom medzi nás v osobe jeho Syna Ježiša Krista. Toto slávime teraz skoro na celom svete 25. decembra alebo 6. januára. Ide teda o to, aby sme zdôraznili nie veci, ale skôr postoje a schopnosť vedieť sláviť tieto postoje.

Ďalším významným bodom tohto programu Anni bola vážnosť, s akou členovia skupiny pracovali na jeho realizácii a tiež zapojenie ostatných ľudí z kraja, ktorí chceli k nemu prispieť, aby bol deň úspešný. Bolo veľmi jasné, že dospelí chceli pomôcť deťom, ktoré normálne nemali možnosť oslavovať. Chceli vniesť do ich života trochu radosti.

Na tejto udalosti bolo radostné vidieť veľkú vitalitu detí a šťastie, ktoré prejavovali. Bol to spôsob, ako sa dotknúť srdc nás,

dospelých, ktorí sme boli pozvaní sprevádzať tieto deti. Pre nás to bola aj príležitosť byť napojenými na dieťa, ktoré je v nás a ktorému často zabraňujeme, aby oslavovalo život, často umlčaný vážnosťou, s akou máme vykonávať svoju zodpovednosť a povinnosti. Tieto postupom času majú tendenciu umlčať našu spontánnosť, našu nevinnosť, naše prejavy radosti a tiež, priznajme si, i naše hravé postoje. Spomínam si, ako som mal na záver dňa dojem, že je dobré znovu sa stať dieťaťom.

Keď uvažujeme o Advente, o detskej radosti a ďalších možnostiach ako sláviť Vianoce, sputujem sa, ako by sme mohli pomôcť iným prežívať Narodenie Pána ináč, zvlášť tým, ktorí nemajú iné možnosti. Myslím na osoby, pri ktorých vykonávate svoju službu: migrantoch, väzňoch, závislých na drogách, mládeži, ktorej sú nesprávne predkladané iné možnosti a ktoré skôr ťažia zo života ako ho dávajú. Čo môžeme urobiť, aby sme s nimi oslavovali život a lásku Bohu prítomného medzi nami? Ako im môžeme priniesť radosť, veselosť, detskú hravosť, aby aj oni mohli oslavovať nový život, samého Ježiša, ktorý na Vianoce prichádza prebývať medzi nás?

Za tým účelom môžeme hľadať ďalšie možnosti s chudobnými, ktorým slúžime a pre nich. Kiež by nás tento spôsob konania viedol k hlbšiemu vzťahu s tými, ku ktorým sme povolani, ako aj s tými, s ktorými sme povolani žiť. Keď spoločne pracujeme s miestnou komunitou alebo Vincentskou rodinou, môžeme pretrhnúť naše vlastné reťaze stagnácie každoročne sa opakujúceho spôsobu osláv. Takto môžeme v sebe obnoviť ducha Vianoc, i keď sa usilujeme obnoviť ho v tých, ktorým a s ktorými slúžime.

V našich miestnych komunitách, združeníach alebo Vincentskej rodine môžeme tiež uvažovať o spôsobe, akým spolupracujeme skupinovo nielen pri príprave Vianoc, ale tiež i v našej službe chudobným počas celého roku. Konáme túto službu v postoji efektívnosti alebo so zámerom, aby bola Božia láska viac a lepšie známa? Inými slovami, čo môžeme robiť, aby sme oslavovali život a lásku Boha prichádzajúceho medzi nás spolu s tými, ktorí nás obklopujú? Čo robíme, aby sme udržali naše vnútorné dieťa živé, radostné a šťastné? Ako sa spoločne hráme, aby sme sa uvoľnili a obnovili v Božej láske? V tomto smere nás deti môžu bezpochyby veľa poučiť. Vianoce sa netýkajú len detí. Ide aj o radosť, nový život

a slávenie nového života v Ježišovi Kristovi, neustále prítomného medzi nami.

Nastal Advent. Čas, ktorý nás pripravuje na vtelenie Krista, čo slávime na Vianoce v našich miestnych komunitách alebo rôznych združeniach Vincentskej rodiny. Ako prežívame túto vianočnú skúsenosť? Advent môže byť rozhodne časom hľadania rôznych spôsobov slávania tejto udalosti; spôsobov, ktoré nám pomôžu hlbšie vstúpiť do reality toho, čím skutočne Vianoce sú. Vedomie, že Boh nás miluje a je medzi nami, je radosťou, ktorá sa stáva plnšou, keď sa o ňu delíme s druhými.

Váš brat vo svätom Vincentovi,

G. Gregory Gay, CM
generálny predstavený

List z 24. novembra 2007

Drahé sestry!

Teším sa, že Vám môžem napísať niekoľko rodinných správ ešte pred odletom do Brazílie so sestrou Marlene – najskôr do Rio de Janeiro na návštevu provincie, potom do Salvadoru na blahorečenie sestry Lindalvy.

Nebudem tu uvádzať celý zoznam všetkých tragických udalostí, ktoré sa odohrali v týchto posledných týždňoch, vrátim sa len k niektorým z nich kvôli sestrám, ktoré boli do nich priamejšie zapojené, zvlášť keď sa pozornosť verejnosti sústredila na ďalšie nové aktuality.

Naše sestry z Provincie Los Altos Hills zakúsili vo svojich zdravotných strediskách, nemocniciach a sociálnych centrách veľký príliv obetí požiarov, ktoré nedávno pustošili Kaliforniu. Mnohí z nich mali vysoké stupne popálenín, boli otrávení dymom alebo sa ocitli bez prístrešia. Sestry ďakovali Bohu, že im mohli poskytnúť potrebnú telesnú a duchovnú starostlivosť.

Viete tiež, že pred viac ako tromi týždňami viaceré krajiny boli vážne zasiahnuté hurikánom Noel. Vizitátorky z Mexika, Haiti, Dominikánskej republiky a Kuby mi dojímavo opísali, aké rozsiahle škody spôsobili ničivé dažde, ale tiež odpoveď dcér kresťanskej lásky v spolupráci s ďalšími cirkevnými alebo verejnými organizáciami. Ako často býva, prvou ťažkosťou je prerušenie spojenia a nemožnosť spojiť sa s postihnutými oblasťami. Naše sestry museli niekedy použiť i kamióny, v Mexiku dokonca i štátne lietadlo, aby dopravili potrebnú pomoc. V týchto štyroch provinciách takto priamo rozdeľovali potravu, najnutnejšie potreby a poskytovali prvú pomoc zraneným. Solidarita Spoločnosti i tento raz umožnila

zaslanie finančnej pomoci pre chudobných zasiahnutých katastrofou.

Je tiež vhodné spomenúť komunitu Pisco v Peru, poznačenú úmrtím sestry Perly a sestry Elizabety počas augustového zemetrasenia. Táto komunita zakúša teraz medzinárodnú skúsenosť. Sestry z provincií Cali, Bogota a Mexiko prišli posilniť túto komunitu, aby zaistili otvorenie školy a prípravu rekonštrukčných plánov.

Chcela by som tiež pripomenúť nedávne udalosti v Eritrei. Zdá sa, že vláda pripravuje predpokladanú konfiškáciu škôl a nemocníc, ktoré sú vedené rehoľnými kongregáciami. Naše sestry čelia tejto situácii s vierou a odvahou. Prosia nás o modlitby za troch biskupov, kresťanov a celý eritrejský ľud. Okrem toho cudzokrajným rehoľníkom a rehoľníckam zamietli ich žiadosti o predĺženie pobytu a musia opustiť krajinu. Je to prípad bývalej provinciálnej ekonómky, sestry Izabely Limongi, ktorá sa vrátila do Neapolu, svojej pôvodnej provincie. Dve ďalšie staršie talianske sestry majú ešte platné pobytové povolenie. Uistila som vizitátorku sestru Letteghebriel, že všetky sestry Spoločnosti sa budú modliť za Eritrejskú provinciu.

Aj vo Venezuele sestry museli čeliť podobnej situácii. Obávajú sa, že stratia slobodu vyučovania na ich stredných školách a tiež možnosť slúžiť v sociálnych dielach. Spolu s miestnou Cirkvou uvažujú vo viere a v modlitbe, aby našli primeranú odpoveď na podobné eventuality. Nedávna deklarácia Konferencie vyšších predstavených Venezuely prehlasuje «svoju obavu pred vzrastajúcim násilím, náhle prerušenými a nevyriešenými rozpormi, netoleranciou a rozdelením krajiny».

Prednesme Panne Márii, Kráľovnej pokoja naše sestry vo Venezuele, ako i v Libanone, ktoré naďalej trpia následkami neustále sa preťahujúcej politickej krízy.

Chcem sa s Vami podeliť o informácie iného charakteru. Na jednej strane považujem za dobré oznámiť účasť dvoch dcér kresťanskej lásky, sestry Andrey Čakš zo Slovinskej provincie a sestry Any Soepraptiwi z Indonézskej provincie na 1. medzinárodnom seminári, ktorý združil sestry 26-tich krajín za účelom vytvoriť medzinárodnú podpornú sieť v boji proti obchodovaniu s ľuďmi. Tento seminár zorganizovala Talianska únia vyšších predstavených a Veľvyslanectvo USA pri Svätej stolici, ktorý

sa uskutočnil v Ríme v dňoch od 15. – 20. októbra, pri príležitosti 200. výročia zrušenia otroctva. Seminára sa zúčastnilo tridsaťtri rehoľných predstavených z dvadsaťpäť kongregácií, ktoré pracujú už istý čas v oblasti boja proti obchodovaniu s ľuďmi. Išlo o rozvinutie a posilnenie mechanizmov, ktoré by pomáhali v tejto sfére a o vzájomnú pomoc medzi kongregáciami v krajine pôvodu, o témach tranzitu a destinácií. Podobné iniciatívy sa už konali v rámci našej Spoločnosti, zvlášť medzinárodné stretnutie v Dubline vo februári a účasť sestry Germaine Price v rôznych výboroch OSN, ktoré skúmajú tú istú otázku.

Na druhej strane chcem pritiahnúť Vašu pozornosť na 3. európske ekumenické zhromaždenie, ktoré sa konalo v Sibiu v Rumunsku v dňoch od 4. – 9. septembra t. r. Spoločnosť bola zastúpená sestrou Barbarou Šelih, vizitátorkou Slovinskej provincie. Motto ako i názov záverečného dokumentu *«Kristovo svetlo žiari nad všetkými»* je veľkou výzvou pre kresťanov, aby kráčali cestou ekumenizmu a prehlbovali svoju vieru: *«Len keď sa priblížime k nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi, budeme sa môcť priblížiť i navzájom a zakúsiť skutočnú koinoniu»*. Záverečný dokument navrhol niekoľko odporúčaní o službe migrantom, o rešpektovaní náboženskej slobody, o nutnej solidarite s africkými národmi, o dôležitosti ekológie a pod., ktoré sa môžu zhrnúť nasledovne: *«Naša dôvera v premieňajúcu silu Kristovho svetla je silnejšia ako noc rezignácie, fatalizmu, strachu a ľahostajnosti»*.

Z tejto dôvery a nádeje chceme žiť spoločne pri chudobných tak, ako je to uvedené v našej knihe života: *«...(sestry) Odkrývajú situácie vykorisťovaných a zaznávaných ľudí»* (Štatút 8 c), *«Sestry rešpektujú rôzne náboženstvá a kultúry, podporujú ekumenizmus a medzináboženský dialóg v ovzduší bratstva a pravdy»* (Štatút 8 f).

Z tejto dôvery žili aj tri dcéry kresťanskej lásky, ktoré budú v nasledujúcich mesiacoch blahorečené: sestra Lindalva v Salvadore (Brazília) 2. decembra t. r., sestra Giuseppina Nicoli 3. februára 2008 v Cagliari (Sardínia) a sestra Marta Wiecka 24. mája 2008 v Ľvove (Ukrajina). Svedectvo ich pokorného a veľkodušného daru v nenápadnosti každodenného života je pre nás všetky príkladom. Nemáme len uchovávať spomienku na ne, obdivovať ich a vzdávať vďaky Bohu, ale sú pre nás tiež výzvou, aby sme sa nechali viesť Duchom Svätým, nechali ho v nás pôsobiť, aby sme

«mohli uskutočňovať úmysel Otca a vydávať svedectvo o vzkriesenom Synovi» (K. 17 c)... ako prorokyne a svedkyne nádeje.

Dovoľte, aby som ukončila tento list prianím požehnaní a mnohých milostí ku sviatku Panny Márie zázračnej medaily, svätej Kataríny Labouré a k výročiu založenia našej Spoločnosti. Nech Panna Mária, ktorá darovala svetu medailu prostredníctvom svätej Kataríny, nás sprevádza cez celý Advent 2007!

Zostávam spojená uistením o modlitbe za každú sestru a so srdečným pozdravom.

Sestra Evelyne Franc
dcéra kresťanskej lásky

ÚČASŤ NA SPOLOČNOM POSLANÍ

Prečo táto téma? Dôvod je jednoduchý: v mnohých dielach Spoločnosti máme laických spolupracovníkov. Do vincentskej rodiny patria laici. Každá úvaha, ktorá nám pomáha zaujímať sa o nich, oceniť ich kvality, zblížiť sa s nimi, je dobrá. Tento článok by vám mohol k tomu pomôcť.

Už viacero rokov sa naliehavo hovorí o „spoločnom poslaní“ v zasvätenom živote. Týmto výrazom ide o zintenzívnenie vzťahov medzi zasvätenými osobami a laikmi nielen na rovine spolupráce v spoločnom poslaní, ale tiež vo vzťahu k viere a charizmatickému životu. Toto všetko je obsiahnuté vo výraze „spoločne zdieľané poslanie“, ktorý je obsiahlejší ako „spoločné poslanie“. Apoštolská exhortácia *Vita Consecrata* v č.°54 konštatuje túto starosť a zároveň povzbudzuje zasvätené osoby, aby prehĺbili svoj vzťah so svetom laikov: *„Dnes veľa inštitútov... prichádza k presvedčeniu, že **laici môžu mať účasť na ich charizme**... Možno povedať, začína sa dnes nová a veľmi sľubná kapitola v dejinách vzťahov medzi zasvätenými osobami a laikmi“*. Tak ako môžeme konštatovať, sama Cirkev hovorí o obsahu spoločne zdieľanej misie spôsobom vzbudzujúcim nádej.

Prečo sa v súčasnosti viac nalieha na spoluúčasti na poslaní? Sčasti kvôli nedostatku povolání v zasvätenom živote. Ale predovšetkým si nemáme myslieť, že zdieľaná účasť na poslaní uľahčí náhradu zasvätených osôb laikmi. Zdanlivo by sme mohli tak uvažovať, ale musíme vedieť čítať medzi riadkami a uvedomiť si, že to Duch Svätý vedie zasvätené osoby touto cestou, hoci si to ešte dobre neuvedomujeme. Fakt, že toto sa zhoduje s úbytkom počtu znamená, že Boh silne vyzýva žiť a pracovať v Cirkvi iným spôsobom.

Z teologického pohľadu je tu ďalší dôležitý dôvod spojený s účasťou na poslaní, ktorý je toho príčinou, a to „ekleziológia

jednoty“. Táto myšlienka má svoj pôvod v 2. vatikánskom koncile. Bola taká dôležitá, že sa stala jednou z hlavných myšlienok, ktoré sa odrazili v záverečných dokumentoch. *“V Cirkvi jestvuje rozličnosť služieb, ale jednota poslania”*¹, vyhlásil 2. VK opierajúc sa o slová sv. Pavla v 1 liste Korint’anom 12, 5 - 24. Vďaka ekleziológii jednoty vieme, že misia je jediná. Preberáme ju všetci spoločne – pokrstení, jednotlivé miestne cirkvi, povolania v Cirkvi. Ježiš nám nezanechal odlišné poslania. Zmŕtvychvstalý Kristus nám zveril jediné a veľké poslanie, na ktorom sa máme podieľať všetci, čo sme v priebehu stáročí a priestorov, mu uverili. Toto učenie o jednote v Cirkvi znovu zhodnocuje všetky povolania, teda aj laické povolanie.

Tretia myšlienka, na ktorú netreba zabúdať pri tejto prvej úvahe je, že poslanie predpokladá účasť na živote, pretože keď apoštolská spolupráca nespočíva na účasti na živote, tak nemá budúcnosť. Táto myšlienka je veľmi dôležitá z dvoch dôvodov. Prvým z nich je, že počas desaťročí zasvätený život sa budoval na predpokladoch oddelenia a dištancovania sa od ostatných veriacich. Mať účasť na živote znamená zdieľať vieru a cestu učeníkov. Nemôže existovať účasť na poslaní, ak nezdieľame vieru a túžbu nasledovať Ježiša Krista, prijať s veľkodušnou trpezlivosťou dar evanjelia. ak chýba viera, budeme mať pomoc, spolupracovníkov, personál, ale nie „spolupracovníkov v Ježišovi Kristovi“².

SV. VINCENT AKO PREDCHODCA MYŠLIENKY ÚČASTI NA SPOLOČNOM POSLANÍ

V tejto druhej časti úvahy sa zameriame na postavu Vincenta de Paul. Je isté, že nikdy nehovoril na takto formulovanú tému a ani nikdy o nej nepočul takto hovoriť. Avšak spoznal svoju charizmu, uviedol ju do života a jeho apoštolát sa rozvinul. Vďaka tomu môžeme povedať, že žil to, čo teraz nazývame spoločne zdieľané poslanie. Ako povedať, že Vincent de Paul dal druhým účasť na svojom poslaní? Až pokiaľ siahalo jeho „spoločne zdieľané poslanie“? Nebolo by anachronické hovoriť o spoločne zdieľanom poslaní u sv. Vincenta? Aby sme mohli odpovedať na tieto otázky, zanalyzujeme správanie a činnosť sv. Vincenta vzhľadom k laikom tej doby.

¹ *Apostolicam Actuositatem* č. 2

² porov. J.M. Arnaiz *Identita rehoľníka a identita laika v životne dôležitej jednote*, Confer 41 (2002) s. 45 - 76

Po pozornom pohľade a štúdiu vzťahov Vincenta s jeho súčasníkmi, môžeme povedať, že bol otvorený k del'be poslania, často to môžeme konštatovať. Nikdy laici, ženy, kňazi, či zasvätené osoby jeho doby neboli zbytoční pre poslanie. Prijímal všetky ochotné osoby, aby uviedol do pohybu veľký plán evanjelizácie a charitatívnej práce. Poznáme jeho praktický zmysel; vedel „rozdeliť úlohy“, zaangažovať všetky kategórie ľudí, aby bolo Božie dielo vykonané. V skutočnosti vedel, že poslanie, ktoré mu vnukol Duch Svätý, bolo poslaním pre všetkých, teda bolo treba, aby mali na ňom účasť ostatní a aby ho vykonali spoločne.

Dôkaz týchto tvrdení nájdeme v dejinách, a našli sme ich:

- Vo Folleville, so ženou, laičkou: Pani de Gondi. Spoznal, aké je naliehavé evanjelizovať chudobných. Táto pani ho bude sprevádzať počas celého procesu rozpoznávania Božej vôle. Abelly hovorí: spoločne našli riešenie, ako odstrániť problém: sv. Vincent začal kázať na sviatok Obrátenia sv. Pavla³. Hovorila mu o nevedomosti kňazov, ktorí nevedeli dokonca ani formulu rozhrešenia; podarovala mu fond vo výške 16.000 libier ročne, aby evanjelizácia mohla pokračovať; veľmi povzbudzovala sv. Vincenta, aby išiel kázať ľudové misie s ďalšími kňazmi. Preto náš svätý Zakladateľ ju nazval „naša prvá zakladateľka“ (pozn. prekl. od slova „fond“ - ten, kto dal základ). Konštatujeme, že od prvých znakov charizmy vychádza najavo, že hľadanie, rozpoznávania a prijímanie rozhodnutí prebieha so súhlasom laickej osoby.

- V Châtillone Vincent spoznáva výzvu k charitatívnej službe vďaka dvom laickým osobám: pani de la Chassaigne /d'la šaséň/ a Charlotte de Brie /šarlot d'bri/. Prvý plán v prospech chudobných uskutoční so skupinou dvanástich žien - paní kresťanskej lásky. Od tejto chvíle všetci, ktorí sa na neho obrátia o pomoc v duchovnom živote, Vincent nemešká a pozve ich k charitatívnej činnosti.

- V rokoch 1618 – 1625 sa venuje evanjelizácii pozemkov rodiny Gondiovej, káže ľudové misie a organizuje charitatívne bratstvá. Na pomoc mu prídu viacerí kňazi, združí sa s nimi

³ porov. L. ABELLY, *La vie du vénérable serviteur de Dieu Vincent de Paul...* (*Život ctihodného Božieho služobníka Vincenta de Paul*), F. Lambert, Paríž 1664, 1. zväzok, 8. kapitola, s. 31.

v konkrétnych a presných zámeroch: Ján Coqueret /kokré/, doktor teológie na Navarskej škole, Berger /berže/ a Gontière /gontjér/, duchovní poradcovia v Parížskom parlamente... a mnohí ďalší.

Vieme, že počas týchto siedmich rokov Vincent káže ľudové misie na pozemkoch rodiny Gondiovej, odhaduje sa, že evanjelizoval v 30-40 aglomeráciách (osadách a dedinách). Vo všetkých založil charitatívne bratstvo. Na začiatku v nich pôsobili len ženy, ale veľmi rýchlo zväžil, že aj muži sa môžu zúčastňovať na tejto charitatívnej mobilizácii, ktorá bola nádejná. Objavilo sa prvé mužské bratstvo; ako prvé bolo utvorené v roku 1620 vo Folleville. Vincent de Paul teda zdieľal svoje poslanie a spiritualitu s laikmi prostredníctvom utvárania bratstiev, medzi prvé patrili bratstvá v Joigny /žuaní/, Montmirail /mömíraj/, Courbon /kurbõ/ a Montreuil /montröj/.

- Ďalším zo spôsobov účasti na poslaní bolo: experiment, ktorý podnikol sv. Vincent v Mâcon. V septembri 1621 utvoril s mestským bratstvom veľkolepý plán, ktorý mal pomôcť ukončiť so žobraním v meste. Za tým účelom sa mu podarilo, aby do bratstva vstúpili verejní úradníci, biskup, kapitula kanonikov, konšeli, buržoázia a hlavní obchodníci mesta. Utvorený plán fungoval veľmi dobre. Vincent ho zhodnotil takto: *"Keď som založil bratstvo v Mâcon, všetci sa mi posmievali a ukazovali na mňa prstom na ulici. Ale keď sa vec podarila, každý plakal od radosti a mestskí konšeli mi prejavovali spočiatku také pocty, ktoré som nemohol uniesť, preto som bol nútený odísť v tajnosti, aby som sa vyhol potlesku. Je to jedna z najlepšie ustanovených bratstiev"*⁴.

- Ďalším prvkom vinčentskej charizmy bola reforma duchovenstva. Aj tu môžeme vidieť zdieľanie spoločného poslania: pri rozlišovaní tohto diela Vincent de Paul nebol sám, ale s biskupom z Beauvais /bove/, Mons. Augustínom Potier. Pri konverzácii obaja súhlasili s nutnosťou reformovať duchovenstvo ako podstatnú podmienku pri evanjelizácii ľudu. Pri realizácii tejto reformy po boku Vincenta vždy stála skupina dobre pripravených kňazov.

⁴ porov. L. ABELLY, o.c., I.1, kap. 15, s. 61-63; P. COLLET, *La vie de Saint Vincent de Paul /Život sv. Vincenta de Paul/* Nancy 1748, 1. zv., s. 104 - 108; Coste XIII s. 833, list Lujze de Marillac.

- Bratrstvá sa začali utvárať v celých mestách, čo nás vedie k myšlienke, že vincentská charizma sa rýchlo šírila. Vincent mal zvyk ukončovať všetky ľudové misie založením bratstva, a tak čoskoro boli rozložené na všetkých miestach - pozemkoch Gondiovcov. Odtiaľ prechádzali na susedné územia. V Paríži začali bratrstvá v r. 1629, prvým z nich bolo utvorené vo farnosti Najsvätejšieho Spasiteľa a Sv. Mikuláša zo Chardonnet. V r. 1631 ich už bolo šesť: k dvom menovaným sa pridali farnosť sv. Eustacha, sv. Benedikta, sv. Sulpícia a sv. Merry. Onedlho sa pridali farnosť sv. Pavla, sv. Germána l'Auxerrois a sv. Ondreja. Následne boli založené v Beauvais, ďalej v ďalších mestách stále ďalej od Paríža. Pre koordináciu týchto bratstiev, ich podporu a podnecovanie Vincent myslel na laickú osobu, ktorou sa stala Lujza de Marillac. Pokračovanie poznáme.

Niet pochýb, že Vincentova úloha pri laikoch bola nádherná. Toto má aj nám pomôcť, aby sme ju vedeli s nimi zdieľať, umožniť im uvedomiť si ich povolanie a poslanie v Cirkvi. Je isté, že pre sv. Vincenta zdieľané poslanie sa zastavilo pri určitom bode, zvlášť pri účasti na spoločnom živote. Je to logické, doba bola odlišná. Napriek tomu všetkému spôsob, akým sv. Vincent dával účasť laikom na poslaní v jeho dobe, rozpoznanie Božej vôle a spoločná práca s nimi sú skutočne výnimočné.

SÚČASNOSŤ A BUDÚCNOSŤ SPOLOČNE ZDIEĽANÉHO POSLANIA

Výraz „spoločne zdieľané poslanie“ sa neobjavuje v Konštitúciách, ale myšlienka sa tam nachádza a je dosť rozvinutá, a to je v skutočnosti podstatné.

1. PANORAMICKÝ POHĽAD PODĽA KONŠTITÚCIÍ NA TO, ČO V SÚČASNOSTI NAZÝVAME „SPOLUÚČASŤ NA POSLANÍ“

Pred prehĺbením skutočného zmyslu spoločnej účasti na poslaní a vyvodení záverov, prebehne Konštitúcie, aby sme v nich hľadali myšlienky, ktoré sa vzťahujú k tomuto novému spôsobu pohľadu na poslanie. Toto nám môže pomôcť nájsť naše miesto, usmernenia ako turistovi, keď sa díva na mapku mesta, ktoré chce spoznať. Táto mapka nie je mestom, nenahrádza návštevu pamiatok, ale pomáha turistovi, aby sa správne zorientoval a mal celkový pohľad.

Myšlienka účasti na poslaní sa objavuje už v názve 1. kapitoly Konštitúcií *"Spoločnosť v Cirkvi"*. V Konštitúciách z r. 1983, táto kapitola sa nachádzala po tej, ktorá hovorila o duchu dcér kresťanskej lásky. Jej nové umiestnenie je omnoho logickejšie z viacerých dôvodov, ale zvlášť preto, lebo pred prehĺbením života Spoločnosti, je vhodné umiestniť ju do Cirkvi ako spoločnosť apoštolského života. V Cirkvi musí zdieľať život a poslanie s ďalšími zasvätenými osobami a laikmi. Týmto spôsobom musíme chápať určité výrazy tejto kapitoly, ako napríklad: *"Spoločnosť má v Cirkvi účasť na univerzálnom poslaní spásy..."* (K. 1a). Tým pádom *"V diecéze sa podľa vlastného ducha zapája do pastoračnej práce stanovenej miestnym ordinárom a do života miestnej Cirkvi"* (K. 1d). Táto kapitola sa končí dvomi výroky, ktoré nás uisťujú, že Spoločnosť nie je entitou, ktorá koná uzatvorene a hľadá len na svoje osobitné záujmy: *"Spoločnosť [má vnútornú autonómiu, čo jej dovoľuje organizovať život svojich komunít v jednote ducha] a disponibilite na výzvy všeobecnej Cirkvi"* (K. 1c); *"Spoločnosť je medzinárodná"* (K. 6). Tieto niektoré údaje nám poslúžia za základ pri rozvinutí témy o účasti na poslaní.

V III. kapitole (*"Život dcér kresťanskej lásky"*), v 3. časti o „Službe Kristovi v chudobných“ je Štatút 9 kľúčovým a pomáha nám pochopiť účasť na spoločnom poslaní v Konštitúciách. Začína vysvetlením, aká má byť práca a služba sestier: *"Sestry spolupracujú s inými ľuďmi lojálne, v duchu del'by a praktizovaním hodnôt, o ktoré sa usiluje Spoločnosť. Spolupráca so súkromnými a štátnymi inštitúciami..."*. Ich práca sa má uskutočňovať takto: *"Sestry spolupracujú... lojálne, v duchu del'by"* (Š. 9a). Štatút ďalej spresňuje spôsob práce v konkrétnom kontexte dediny či mestskej štvrte: *"Spolupracujú s tými, ktorí sa venujú miestnej pastorácii a robia všetko preto, aby sa rozvíjali a pripravovali zodpovední laici"*(Š. 9b).

Vzhľadom k vincentkým laikom máme toho istého ducha účasti, o ktorom sme si povedali vyššie: *"Vernosť počiatkom Spoločnosti ich podnecuje k spolupráci s rôznymi vetvami vincentskej rodiny a k povzbudzovaniu mládeže i dospelých, aby sa zapájali do služby najbiednejším"*(Š. 9c). Je potrebné vyzdvihnúť začiatok tohto odseku: *"Vernosť počiatkom"*. To je najlepší dôvod, aký môžeme nájsť na podporenie účasti na poslaní vincentskej rodiny podľa toho, čo sme videli v predchádzajúcom odseku.

Štatút 22 pridáva veľmi zaujímavý aspekt vo vzťahu dcér kresťanskej lásky s ďalšími osobami, medzi ktorými sa prirodzene nachádzajú laici: *"Sestry sa môžu spoločne modliť a viesť duchovné rozhovory s inými ľuďmi v priateľskom a srdečnom ovzduší"*. Tu máme veľmi jasné pozvanie, ktoré vzbudzuje, aby sme sa s laikmi delili nielen o službu, ale viedli rozhovor o duchovnom živote.

Aj "Línie činnosti" nám hovoria o dôležitosti účasti na spoločnom poslaní v súčasnosti. Tretí bod prvej línie zhrňa Konštitúcie nasledovne: *"Zintenzívňujeme spoluprácu s laikmi, spoločenstvami Vincentskej rodiny a ďalšími skupinami v konkrétnych a stálych projektoch pre chudobných a spolu s nimi"*⁵. Podobne ako v Konštitúciách, i tu slovo „spolupráca“ je kľúčovým slovom pre pochopenie účasti na spoločnom poslaní.

2. HLAVNÉ MYŠLIENKY, KTORÉ ODÔVODŇUJÚ SPOLUPRÁCU A ÚČASŤ DCÉR KREŠŤANSKEJ LÁSKY S LAIKMI.

To, čo sa týka dôvodov a povzbudenia vašej spolupráce a účasti s laikmi, nie je veľmi odlišné od tých, ktoré hlása teológia zasväteného života, hoci niektoré špecificky patria Spoločnosti. Tieto hlavné myšlienky, ktoré tu rozvineme, sa nachádzajú v Konštitúciách, samozrejme boli a sú v myšlienke našich Zakladateľov.

* **Ekleziológia jednoty**, jej najjasnejšia definícia sa nachádza v dekrété *Apostolicam Actuositatem*, č.°2: *"V Cirkvi jestvuje rozličnosť služieb, ale jednota poslania"*. Ako je táto definícia vyjadrená v Konštitúciách? Spoločnosť je presvedčená, že je a má byť v službe Cirkvi svojím spôsobom služby a samozrejme života. Toto je správne a logické. Môžeme to vidieť vo výrazoch ako: *"Spoločnosť"* [má vnútornú autonómiu, čo jej dovoľuje organizovať život svojich komunit v jednote ducha] a *disponibilité na výzvy všeobecnej Cirkvi"* (K. 1c); *"Spoločnosť má v Cirkvi účasť na univerzálnom poslaní spásy podľa charizmy Zakladateľov..."* (K. 1a). Sv. Lujza sumarizuje túto jednotu poslania slovami, že dcéry kresťanskej lásky

⁵ SPOLOČNOSŤ DCÉR KREŠŤANSKEJ LÁSKY, *Línie činnosti na obdobie medzi zhromaždeniami 2003 – 2009. Zanietená láska k Ježišovi Kristovi nás robí schopnými ísť k chudobným s odvahou, so súcitom, tvorivosťou.* s.6

sú "dcérami Cirkvi"⁶. Takto výslovne vyjadruje spoluprácu s rôznymi povolaniami pri realizácii poslania Cirkvi.

Aj na diecéznej rovine Konštitúcie povzbudzujú túto otvorenosť voči Cirkvi, hovoria o sestrách nasledovne: "*Spolupracujú s tými, ktorí sa venujú miestnej pastorácii a robia všetko preto, aby sa rozvíjali a pripravovali zodpovední laici*" (Š. 9b). Ak sa zahľadíme na poslednú časť tohto citátu, vidíme, že dcéry kresťanskej lásky sú pozvané k spolupráci na rozvíjaní povolania laikov. Vidíme v tom veľmi jasné znamenie spoločného poslania?

Je isté, že o jednote poslania môžeme uvažovať len cez spoluprácu, účasť a deľbu. Práve v tomto predmete sú Konštitúcie veľmi jasné. Poukazujú nám na to tieto články Konštitúcií: "*Sestry spolupracujú s inými ľuďmi lojálne, v duchu deľby a praktizovaním hodnôt, o ktoré sa usiluje Spoločnosť. Spolupráca so súkromnými a štátnymi inštitúciami...*". Ich práca sa má uskutočňovať takto: „*Sestry spolupracujú... lojálne, v duchu deľby*" (Š. 9a). To isté platí pre diecéznu /miestnu/ pastoráciu a vincentiskú rodinu – sestry sú pozvané k „spolupráci“ (Š. 9 b, c). Jasne konštatujeme, že Konštitúcie dostatočne rozvíjajú túto prvú a hlavnú myšlienku o jednote poslania, hoci ju neopisujú do detailov, ako ju máme chápať.

*** Kresťanská hodnota služby chudobným.** Všetky inštitúcie, ktoré založil sv. Vincent, majú za jediný cieľ: pozornosť voči chudobným. Ženské bratstvá sú založené na "*telesnú a duchovnú pomoc chudobným*"⁷. V pravidlách Misijnej Spoločnosti možno čítať, že cieľom MS je...: "*hlásanie evanjelia chudobným, predovšetkým dedinskému ľudu*"⁸. Sv. Vincent označuje vo Všeobecných pravidlách DKL, že ich hlavným cieľom je: "*aby ctili nášho Pána Ježiša Krista ako prameň a vzor každej lásky, slúžiac mu telesne a duševne v osobe chudobných...*"⁹. Konštatujeme, že ten istý duch má oživovať poslanie všetkých vincentiských inštitúcií. Ak sa dobre zahľadíme na charizmu, je zakorenená v evanjeliu

⁶ sv. Lujza de Marillac *Duchovné spisy* s. 202

⁷ Coste XIII s. 417

⁸ *Všeobecné pravidlá Misijnej spoločnosti* Kap. I. č. 1, bod 2.

⁹ *Všeobecné pravidlá dcér kresťanskej lásky, služobníc chudobných chorých*, I. záhlavie, č. 1

(porov. Lk 4, 16; Mt 25). Spoločná účasť na poslaní dcér kresťanskej lásky so všetkými vetvami vincentskej rodiny je dobre podložená.

Ak myslíme na laikov, ktorí pracujú v dielach dcér kresťanskej lásky a nie sú členmi vetiev vincentskej rodiny, dôvod, pre ktorý účasť na poslaní sa týka aj ich je, že súčasná teológia dáva prvenstvo chudobným. Táto voľba platí pre celú Cirkev, t. j. pre duchovenstvo, rehoľníkov a laikov¹⁰. Závazok pracovať v prospech chudobných tvorí súčasť kresťanského bytia, vychádza zo samej podstaty evanjelia a prílnutia ku Kristovi. Je teda vhodné predstaviť laikom, ktorí spolupracujú s dcérami kresťanskej lásky, vincentskú spiritualitu, ktorá sa zhoduje so súčasnou spiritualitou Cirkvi. Sv. Vincent hovorieval o chudobných a o našom Pánovi: "*Keď slúžime chudobným, stretávame sa s Bohom*"¹¹. Je isté, že pre dosiahnutie tohto cieľa je potrebné použiť správnu metódu.

* **Sekularita.** Všetky založené inštitúcie alebo inšpirujúce sa sv. Vincentom, sú sekulárne, t. j. že v Kódexe kánonického práva nepatria do kategórie nazvanej „rehoľná“. V tomto zmysle je Spoločnosť sekulárna. Sv. Vincent to jasne potvrdil: "*Dcéry kresťanskej lásky nie sú rehoľníčky, ale sestry, ktoré vychádzajú a prichádzajú podobne ako ľudia vo svete*"¹².

Toto slovo ako také sa neobjavuje v Konštitúciách z r. 2004, ani z r. 1983, ale obsiahnutá realita je tu jasne vyjadrená (porov. K. 12 a). K. 29b uvádza: "*Povolanie dcér kresťanskej lásky vyžaduje neustálu otvorenosť a prítomnosť vo svete*". Štatút 8 b dopĺňa túto myšlienku slovami: "*Dcéry kresťanskej lásky uskutočňujú svoju misiu konkrétnou činnosťou, ktorou sa plne zaraďujú medzi svojich súčasníkov*". Tieto dva články veľmi presne vysvetľujú zmysel sekularity: táto cesta svätosti – misionárska spiritualita – vedie sestry, aby pôsobili vo svete (konkrétne vo svete chudobných), a neutekali z neho.

Tieto výrazy môžeme dokonale aplikovať na laikov. Aj oni sú samozrejme sekulárni, vo svete. Aj oni sú svojou spiritualitou ponorení do sveta svojich súčasníkov. Následne sestry by sa mali

¹⁰ .*Vita consecrata*, č. 5, 24, 33, 75, 82, 84, 86, 89, 90, 97, 110, 112; *Sollicitudo rei socialis*, č. 42; *Centesimus annus*, č. 11; *Christi fidelis laici*, č. 17, 24, 37, 38, 41, 42, 43.

¹¹ Coste XIII s. 5

¹² Coste VIII s. 237 (porov. K. 12, s. 34, citát č. 25)

cítiť dobre so sekulárnym cítením vincentských laikov a laikov, ktorí pracujú v dielach Spoločnosti; v opačnom prípade by bolo treba spytovať sa na dôvod ich stiesnenosti v tomto bode.

3. ZDIEĽANIE ŽIVOTA A POSLANIA: KONKRÉTNÁ ČINNOSŤ

Mohli sme konštatovať, aké sú Konštitúcie ústretové k spolupráci dcér kresťanskej lásky s laikmi. Ale Konštitúcie predkladajú len hlavné zásady, neopisujú detaily, ako sa má realizovať táto spoluúčasť na poslaní. Toto je logické kvôli rozmanitosti kontextov, na ktoré sa obracajú. Preto našou úlohou je uvažovať a nájsť konkrétny spôsob, ako máme robiť a uplatniť do života pri rešpektovaní hlavných línií Konštitúcií.

3.1. Zdieľané poslanie s vincentskou rodinou

Nemôžeme hovoriť o zdieľaní poslania, ak neexistuje zdieľanie života, pretože poslanie nevytvára mimoriadnych členov, ale osoby zjednotené bratskými zväzkami. Toto je jedna zo skúseností, ktorá najviac teší osoby, ktoré začínajú mať účasť na vincentskom poslaní. Kam nás vedie zdieľanie poslania v kontexte činnosti vincentskej rodiny? Je jasné, že Spoločnosť sa nebude nikdy môcť zriecť žiť charizmu formou svojej štruktúrálnej identity, ale nesmie nikdy stratiť z dohľadu tento aspekt. Musíme chápať, že je povolaná podeliť sa o svoju charizmu s ostatnými vetvami vincentskej rodiny. Keď hovoríme o zdieľaní, myslíme na dávanie a prijímanie. V tomto životne dôležitom vzťahu niet nebezpečenstvo straty identity. Naopak: spolupráca a vzájomné zdieľanie vo vzťahoch s vincentskými laikmi – keď sú autentické – stávajú sa pomocou pre dcéry kresťanskej lásky. Takto môžu jasnejšie vnímať svoju vlastnú identitu a špecifickosť vincentskej charizmy. Toto potvrdzuje apoštolská exhortácia *Christifideles laici* v č. 61: "*Kňazi a rehoľníci musia pomáhať laikom pri ich výchove a vzdelávaní... Laici musia z ich strany pomáhať kňazom a rehoľníkom na ich duchovnej a pastoračnej ceste*".

K zdieľaniu života s vincentskými laikmi bude potrebné v prvom rade zrevidovať náš spôsob, ako ich berieme do úvahy. Ak sa na nich dívame ako na vincentínov druhej triedy, ako na nepľnoletých, ako na povolania nie príliš vážne, ako na laikov, ktorí nám nemajú čo priniesť, potom budeme veľmi ťažko môcť s nimi zdieľať charizmu a následne i poslanie. Ako možno zdieľať život s vincentskou rodinou, aby sme zakúsili, že sme si blízki ako rodina?

Toto nastáva napríklad vtedy, keď máme účasť na určitej formačnej téme. Vincentskí laici a dcéry kresťanskej lásky majú alebo môžu mať spoločné mnohé témy formácie, pretože charizma je tá istá. Mať účasť na formácii znamená zdieľať život. Keď máme účasť na formácii, keď máme účasť na živote, témy sa obohacujú, pretože perspektívy, ktorými rozvíjame témy, sa dopĺňajú. Keď myslíme na formáciu, môžeme myslieť aj na spoločnú modlitbu. Je žiaduce, aby bol niekedy náš čas modlitby určený s ohľadom na pracovný čas laikov a ich rodinné povinnosti. To isté platí aj o spôsobe. Z času na čas môže byť naša modlitba priamo spojená so spoločným poslaním. Taká modlitba prýšči z kontaktu s osobami, situáciami prežívanými pri realizácii tohto poslania. Pri takej modlitbe spoznávame znamenia Božieho pôsobenia v situáciách, pokúšame sa nájsť svetlo v Božom slove, misionársky záväzok sa vlastne živí zo „spoluúčasti na poslaní“.

Akú konkrétnu štruktúru môže mať modlitba typu „účasť na spoločnom poslaní“? Vždy je treba začať vzývaním Ducha Svätého, len On v nás môže vytvoriť pravé stíšenie, ktoré nás otvára voči službe nebeskému Otcovi a pripravuje nás na poslanie služby. Obsahom modlitby je prežívaná realita. Toto má veľmi blízko vincentskej modlitbe. Možno si vybrať nejaký dôležitý fakt, pomocou ktorého sa môžeme modliť: niekedy ide o udalosť spojenú s osobou (nemoc, úmrtie, slávnosť, ťažkosti...). Inokedy to môže byť udalosť, ktorá sa dotýka štvrti, kde bývame, farnosti, Cirkvi, celého sveta. Podstatou je, aby išlo o konkrétny fakt, ktorý možno opísať, ktorý sa dotýka života a poslania účastníkov modlitby. Potom hľadajú text Svätého písma, ktorý by im mohol objasniť zvažovanú udalosť. Pri deľbe účastníci povedia, čím ich Božie slovo oslovilo a ako im objasnilo udalosť v duchu viery. Cieľom nie je vzbudiť prázdnu teologickú diskusiu, ale spoločne hľadať Božiu prítomnosť v danej realite. Modlitba sa môže ukončiť chválou Boha za znamenia jeho prítomnosti, ktoré spoznali v danej situácii. Nikdy nesmieme zabudnúť na jeden bod: každá situácia, aj tá najhoršia, uzatvára v sebe iskričku Božej lásky. Keď účastníci nevidia tento odtlačok, ľahko môžu upadnúť do pesimizmu. Po chvále a vzdávaní vďaka je chvíľa na prosby: modliace sa spoločenstvo prednáša Bohu potreby osôb, ktorých sa týka predmetná udalosť modlitby. Ak sa počas

modlitby toto jasne prejavilo, účastníci na záver prijmu rozhodnutie, záväzok vzhľadom k situácii.¹³

Táto metóda je jednoduchá a úplne sa zhoduje s vincentskou modlitbou, ktorá sa usiluje o vytvorenie spojenia medzi Božím slovom obsiahnutým v Písme a Slovom, ktoré sa ukrýva v životnej realite. Usiluje sa napojiť modlitbu na život. Spoločne zdieľané poslanie môže byť vhodnou príležitosťou pre takéto spôsoby modlitby. Aj pre komunity je dobré, keď sa z času na čas modlíme takýmto spôsobom.

Tento návrh spoločnej modlitby sa môže uskutočniť aj pri niektorých slávnostiach, na ktoré pozveme laikov, napríklad na niektorý vincentký sviatok alebo pri inej príležitosti.

Je jasné, že zdieľať život musí viesť ku spoločným činnostiam. Poslanie, ktorým je poverená vincentská rodina v Cirkvi, je obrovské a naliehavé. Je obrovské množstvo mužov a žien, ktorí strácajú svoj život na okrajoch tisícok ciest nevery a nespravodlivosti. Toto si žiada vincentíny, ktorí spoja svoje úsilie, iniciatívy, budú spolupracovať a pracovať v skupinách, do ktorých sa každý účastník zapojí vynaložením úsilia a kde budú plány spoločne vypracované. V jednote je sila. Konštitúcie naliehavo požadujú spoluprácu vo "*vernosti počiatkom*" (porov. Š. 9c). Laici majú prijímať zodpovedné miesta po primeranej príprave odbornej a charismatickej. Ak sa v tomto smere vynakladá úsilie, pripravujeme budúcnosť. Nemôžeme byť podrobnejší v tejto oblasti, pretože spoločné projekty v poslaní a službe závisia od množstva okolností, ktoré nemôžeme predvídať v tejto úvahe, toto náleží provinciám a miestnym komunitám.

3.2. Spoluúčasť na poslaní s laikmi, zamestnancami, dobrovoľníkmi a spolupracovníkmi

Spoluúčasť na poslaní sa nemôže týkať len vincentskej rodiny, musí zahŕňať i laikov, ktorí spolupracujú na dielach a tých, ktorí spolupracujú so sestrami, ktoré pôsobia v dielach, ktoré

¹³ porov. G. FERNÁNDEZ SANZ, *La mission, chemin de transformation /Poslanie, cesta premeny/*, Vydav. B. FERNÁNDEZ – F. TORRES *La mission partagée. 31e semaine nationale pour les Instituts de Vie Consacrée /Účasť na spoločnom poslaní. 31. národný týždeň pre inštitúty zasväteného života/*, Klaretínske vydavateľstvá, Madrid 2002, s. 208 – 212.

nepatria Spoločnosti. Štatút osôb, ktoré viac či menej spolupracujú, je natoľko variantný, že tu sa nedá o ňom zmieňovať. Ale teraz by som chcel hovoriť o laikoch, ktorí nepatria k žiadnej klasickej vetve vincentskej rodiny.

Čo sme povedali o laikoch vincentskej rodiny, je aplikovateľné i na tieto osoby. Spoluúčasť na poslaní sa netýka len práce v dielach. Aj s nimi môžeme rozšíriť zmysel bratstva, t. j. biblickým výrazom: "*Rozšír priestor svojho stanu*" (Iz 54, 2). Úvaha, podnety a návrhy, ktoré sme mali k tejto téme, sú platné i tuná; podobne aj opačne: nasledujúca úvaha a podnety môžu poslúžiť pre vincentských laikov.

Keď máme účasť na poslaní spolu s laikmi, čo toto predpokladá z našej strany? Najskôr musíme hovoriť o spoločnej úvahe. Spoluúčasť na poslaní znamená zdieľať ho, ale prvým krokom je spoločné hľadanie. S laikmi, ktorí pracujú v dielach Spoločnosti (zamestnanci a dobrovoľníci), musíme spoločne hľadať, uvažovať, diskutovať a rozlišovať. Toto hľadanie spojené s poslaním sa obohacuje uhlom pohľadu laických povolání. Napríklad: laici majú zmysel pre realitu, ktorá sa priamo týka ponímania času, finančných zdrojov, rodinných vzťahov a technologických prostriedkov. Toto môže byť ich prínos. Naproti tomu, prínos dcér kresťanskej lásky v dielach sa môže viac týkať oblasti evanjeliových požiadaviek a tých, ktoré sa týkajú našej charizmy. Túto myšlienku môžeme zhrnúť nasledovne: možno povedať, že laik prináša realizmus do poslania a dcéra kresťanskej lásky prináša evanjeliový zmysel. Isteže prínosom každej skupiny môže byť aj niečo iné. Keď sme pri hľadaní schopní zachovať rovnováhu oboch pólov, vtedy je omnoho lepšie rozpoznávanie Božích znamení v našej realite.

Druhá podmienka účasti na poslaní je spoločná práca alebo služba. Čo sme si povedali v predchádzajúcom odseku, platí i tuná. Pridávam, že vzťah s laikmi nemôže spočívať len na spolupráci so sestrami, žiada si stále viac, aby mali prístup k zodpovedným miestam. Ak nemajú požadované schopnosti, je potrebné zväziť, ako im v tom pomôcť. Účasť na poslaní teda nemôžeme chápať len tak, že laici sú osoby, ktoré slúžia na pokrytie prázdnych miest, na ktoré nestačíme. Keby sme takto uvažovali, považovali by sme ich za deti, nebrali by sme do úvahy ich laické povolanie a nepochopili by sme nič z účasti na poslaní. Už pred štyridsiatimi rokmi Matka

Guillemin povedala, že musíme preskúmať náš spôsob prístupu k spolupráci s laikmi: "*Musíme prejsť z postavenia vlastníka k zaradeniu; z postavenia autority k spolupráci, z komplexu reholnej nadradenosti k pocitu pravého bratstva*"¹⁴. Možno povedať, že Spoločnosť v súčasnosti dosiahla tento zámer?

Z Á V E R

Je možné, že Cirkev nás jednotou v poslaní vyzýva priblížiť sa k svetu laikov, aby sme ich zaangažovali do nášho poslania, aby sme sa zbližili s ich poslaním, aby sme sa delili o život viery a našej vincentskej spirituality. Ale toto priblíženie bude možné len vtedy, keď sa naše komunity ukážu otvorené, prijímajúce, ak laici, s ktorými sú v kontakte, môžu vyjadriť svoje idey a povedať svoj názor. Ďalšou dôležitou podmienkou je tiež, aby sme rozoznali hodnotu laického povolania a jeho dôležitosť v Cirkvi. V tomto smere dokument *Nové povolania pre novú Európu* jasne hovorí: "*Ak sa vzbudzovanie povolaní v minulosti vzťahovalo len a predovšetkým na určité povolania, v súčasnosti by sa malo stále viac zameriavať na vzbudzovanie všetkých povolaní, pretože v Pánovej cirkvi budú všetci vzrastajú spoločne alebo nikto nevzrastá*"¹⁵. Konštitúcie uvádzajú podobne, keď pozývajú sestry, aby "*sa rozvíjali a pripravovali zodpovední laici*"(Š. 9b). Napokon je pravdou, že zodpovední laici nebudú existovať, ak si neuvedomia svoje laické povolanie. Dcéry kresťanskej lásky vďaka svojmu postojú rešpektu, spolupráce v poslaní, rozhovorov vo viere môžu pomôcť laikom rásť v ich povolaní a v ich zodpovednosti ako laikov, čo platí i opačne.

PRE OSOBNÚ ÚVAHU A DEĽBU V KOMUNITE

- Aké sú vzťahy vašej komunity s laikmi (vincentskými, so zamestnancami, s dobrovoľníkmi...)? Myslite si, že tieto vzťahy sú blízke?
- Ktoré konkrétne činnosti môžete konať spolu s laikmi, aby ste zintenzívnili účasť na spoločnom poslaní?

P. Javier Álvarez, GD

¹⁴ Matka Guillemin 26. októbra 1964, biskupom, Vydav. Fleurus 1968 s. 33

¹⁵ PÁPEŽSKÉ DIEĽA PRE DUCHOVNÉ POVOLANIA *Nové povolania pre novú Európu*, Záverečný dokument Európskeho kongresu o povolaniach ku kňazstvu a zasvätenému životu v Európe, Rím, máj 1997 č. 13 c.

Úvaha na mesačnú obnovu

"Vy sa budete modliť takto: Otče náš..."

(Mt 6, 9-13)

Modlitba „Otčenáša“ vnukala prvým kresťanom veľkú úctu. V súčasnosti v eucharistii jej predchádza veta: *"odvažujeme sa povedať"*. Toto znamená, že si uvedomujeme dojímavú odvahu obsahu tejto modlitby. Avšak je veľmi možné, že tento *"súhrn evanjelia"*, ako ju nazval Tertulián, tvorí súčasť množstva denných modlitieb, ktoré odriekame bez toho, aby sme si ich dobre uvedomovali. Ináč povedané, čo robiť, keď si uvedomíme, že sa Otčenáš modlíme rutínovsky a bezvýrazne? Pri tejto obnove vás chcem pozvať prehliť desať prosieb, ktoré tvoria modlitbu, ktorú nám zanechal sám Ježiš.

"Otče náš": slovo „Otče“ definuje najlepšie náš vzťah k Bohu. Je Otcom a my sme jeho deti. On je skutočne Otec. Nikto pred Ježišom sa neodvážil osloviť Boha takto nežne a familiárne. Je pre nás nemysliteľné, aby ten, kto je pôvodca celého vesmíru a vôbec života, spoznal v každom z nás svoje dieťa a zároveň, aby sme vedeli, že je Otcom každého a takto sa aj cítili. Pri tomto prvom slove najlepšie bude, keď ho budeme meditovať dovedy, kým nepocítime veľké dojatie a zároveň hlboký pokoj.

Slovo „Otče“ je jedným z tých slov naplnených významom, že by bolo ochudobnené, keby sme pridali prídavné meno: Povedať napr. „láskavý Otče“ má menší význam, ako keď poviem „Otče“. Jediné slovo, ktoré môže prehliť význam je, keď pridám prívlastok „náš“. Modlitba, ktorá by začala „Otče môj“ by vskutku nebola kresťanská modlitba. Až pokiaľ môže ísť slovo „náš“? Božie srdce má tie isté dimenzie ako ním stvorený svet. Ako vincentíni sme poverení pripomínať, že vo veľkej ľudskej rodine Boh uprednostňuje najchudobnejších. Aj oni sú Božie deti, zvlášť oni.

"Ktorý si na nebesiach": Ak predchádzajúce oslovenie nás uistilo, že Boh je nám tak blízko, že je naším Otcom, prečo tu máme

tento výraz, ktorý ho umiestňuje na nebesia? Nemôžeme však zabudnúť, že nebo nie je miera vzdialenosti alebo vzdialenia sa; tento obraz vyjadruje skôr hĺbku, transcendentnosť. Keď hovoríme, že Boh „je na nebesiach“, potvrdzujeme, že ho nikdy nemôžeme uchopiť a uzatvoriť do našich rozumových kategórií, pretože Boh je nám blízky a zároveň vzdialený alebo skôr je hlboký. Presahuje nás, je neuchopiteľný. Je možné, že ho stretieme, ale každé stretnutie bude štartovým bodom pre nové hľadanie.

"Posväť sa tvoje meno": Podľa židovskej mentality poznať meno niekoho znamená povedať, že vlastníme kľúč k jeho duši. To znamená, že poznáme najpriamejšiu prístupovú cestu, ktorá nám umožní pochopiť jeho osobnosť. Keď to vieme, pochopíme lepšie túžbu všetkých Židov poznať meno Božie: "*Prezrad' mi svoje meno*", žiadal Jakub Boha po tom, ako s ním zápasil celú noc (Gn 32, 30). Pri zachovaní všetkých mier, aj v našej kultúre je meno dôležité. Keď sa s niekým spoznávame, prvú vec, na ktorú sa ho pýtame, je jeho meno. Anonymný list nemá veľký dopad, musí byť podpísaný. Hovoriť dobre o niekom je veľmi užitočné pre tú osobu a naopak, hovoriť zle môže predstavovať vážny útok. Čo znamená posvätiť meno Božie? Používať toto meno len po zrelej úvahe a nie nerozvážne, nepoužívať jeho meno na manipuláciu alebo ospravedlňovanie pochybných skutkov. Máme jednu čnosť, ktorá nám pomáha zachovať jasný, pravdivý vzťah k Bohu, a ňou je jednoduchosť.

"Príď tvoje kráľovstvo": Božie kráľovstvo prichádza pre človeka, to je niečo isté, ale Boh chce, aby sme ho o to žiadali. Týmto spôsobom ľudia vedia, že prijímajú Božie kráľovstvo nie zo spravodlivosti, ale úplne nezištne. Jedine osoba, ktorá chápe, že ho dostáva úplne nezištne, môže zaň úprimne ďakovať Bohu. Takto výraz: „príď tvoje kráľovstvo“ možno povedať ináč: „vďaka, Pane, pretože ty nám ponúkaš nezištne svoje Kráľovstvo, milosť a spásu“. Svätý Vincent často hovoril, že nešiel by k Bohu, keby On najskôr neprišiel k nemu. Žiadať Kráľovstvo znamená okrem tejto nezištnosti aj záväzok pripraviť svoje srdce, aby Boh – ktorý stále prichádza – prišiel do neho prebývať.

"Bud' tvoja vôľa": to je ťažká a odvážna žiadosť. Ak ľudia niečo radi robia, tak to je práve robiť podľa svojej vôle. A ak je niečo, čoho sa obávajú, tak to je, keď im niekto vnucuje svoju vôľu. Avšak

v „Otčenáši“ hovoríme, že sa chceme prispôbiť v tom, čo si praje. V Getsemanskej záhrade Ježiš povedal niekoľko okamihov pred svojím uväznením: "*Otče... nie čo ja chcem ale ty!*" (Mk 14, 36). Takto musíme prosiť Boha, aby sa diala jeho vôľa, pričom si plne a presvedčivo uvedomujeme, o čo ide. Sv. Vincent nám hovoril o Božej vôli ako o najrýchlejšej a najistejšej ceste ako napredovať v duchovnom živote.

Môže sa zdať, že táto žiadosť je smelá; nie je však taká, ako by sme si mysleli, pretože žiadať od Boha, aby sa stala jeho vôľa neznamena automaticky, že musíme čeliť ťažkým a tvrdým veciam. Zaiste, toto sa môže stať. V skutočnosti to, čo žiadame je, aby sa stala vôľa nášho Otca, ktorý nás miluje viac, ako by sme ho my mohli milovať a ako sa máme my radi. Z tohto dôvodu bude omnoho lepšie pre osobu, aby konala Božiu vôľu a nie svoju, lebo často naša vízia je obmedzená, krátka.

"Chlieb náš každodenný daj nám dnes": S touto prosbou Ježišova modlitba naberá významný obrat: predtým hovoril o Božom mene, jeho vôli, teraz prechádza k bežnej veci akými je chlieb, potrava. Je treba povedať, že chlieb a slovo sú dve nevyhnutné veci. Ako kresťania nemôžeme oddeliť tieto dve reality. Na začiatku založenia oboch spoločností svätý Vincent najčastejšie hovoril: "*chudobný ľud sa zatracuje a zomiera od hladu*".

Prosiť Boha o chlieb znamená uznať, že nám ho On dáva, pretože len On nám ho môže dať. Touto prosbou zvažujeme, že Boh je štedrý a my sme malí a chudobní. Prosíme len o chlieb na tento deň, pretože vieme, že Boh sa postará aj o zajtrajšok (porov. Mt 6, 25-27). Nemusíme ani hovoriť, že prosíme o chlieb pre všetkých. Som si skoro istý, že sv. Vincent sa často zastavoval pri tejto prosbe.

"Odpusť nám naše viny": do tejto krátkej modlitby je zahrnutý celý ľudský život, hoci moderný človek by radšej zabudol na realitu hriechu, ako to povedal Pavol VI. už pred 30-timi rokmi. Kto recituje Otčenáš, musí pamätať, že hriech je rana, ktorú treba sceliť. Nejde o to, aby sme robili z hriechu ochromujúcu tragédiu, ale nemôžeme tiež zabúdať, že keď človek hreší, vytvára sa rozdelenie medzi Bohom a ním, medzi ním a ľuďmi. Hriech poškodzuje ľudské vzťahy na všetkých rovinách. Voči tejto realite fakt, že ho uznávame a prosíme o dopustenie, má taký istý dopad, ako utváranie mostu,

ktorý napráva poškodené vzťahy. Nezabúdajme, že Božie milosrdenstvo je silnejšie ako zlo a rozdelenie zapríčinené hriechom.

"Ako i my odpúšťame...": možnože tu nachádzame najzarážajúcejšie vety z celého Otčenáša. Boh chcel spojiť svoje odpustenie s naším. To neznamená, že jeho odpustenie je podmienené naším. Nie. Boh len chce, aby On a tí, ktorí ho milujú, utvárali spoločenstvo bytostí, ktorí vedia odpúšťať. Ten, kto nedokáže odpustiť, sám sa vylučuje. Odpustenie možnože nie je moderné v našej dobe, ale Kristus jasne hovorí: aby sme mohli vstúpiť do spoločenstva tých, ktorým bolo odpustené, musia prejsť bránou odpustenia blížnemu (porov. Mt 18, 21-35).

"A neuved' nás do pokušenia": Ježiš nebol utopistický optimista. *"Bdejte a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia..."*, povedal svojim učeníkom (Mk 14, 38). Samotné pokušenie nie je osebe zlé: *"Pán, váš Boh, bude vás chcieť vyskúšať, aby sa zvedelo, či naozaj milujete Pána, svojho Boha, z celého srdca a z celej svojej duše"* (Dt 13, 4). Veľké biblické osobnosti boli pokúšané: Abrahám, Jób, Mojžiš... a aj Ježiš. Sv. Vincent bol tiež pokúšaný. V našej dobe je to isté, pokušenie sa potuluje okolo veriacich. Môže pomáhať duši alebo si ju podmaniť. Všetko závisí od toho, ako ľudia naložia so svojou slobodou. *"Neuved' nás do pokušenia"*.

"Ale zbav nás Zlého": Zbav nás, pretože zlo existuje. Je také reálne, že každý s ním môže rátať. Zvoliť si zlo, je peklo, je to to, čo sa najviac stavia proti Bohu, miestom, kde nemôže byť Otcom pre svoje stvorenia, miestom, kde sa jeho Kráľovstvo nemôže nastoliť.

PRE OSOBNÚ MODLITBU A ÚVAHU

- Meditované čítanie Mt 6, 1-34
- Spomedzi všetkých prosieb v „Otčenáši“, ktorú potrebujeme najviac v tejto chvíli? Je niektorá prosba v tejto modlitbe, ktorá vám spôsobuje obavy?
- K čomu vás môže priviesť vedomá a meditovaná modlitba Otčenáša?

P. Javier ÁLVAREZ
generálny direktor

Ako predchádzajúce roky, veľmi ma potešili vaše srdečné prejavy a pozornosť pri príležitosti mojich menín a vianočných sviatkov. Úprimne ďakujem za všetky listy a pozdravy; je mi však nemožné odpovedať na všetky osobne. Môžem tak urobiť len všeobecne prostredníctvom tohto článku v Ozvenách. Niektoré z vás ma prosili o modlitby za isté záležitosti: buďte uistené, že nezabúdam ich prednášať Pánovi. Prosím vás tiež o modlitbu za seba. Som presvedčený, že táto duchovná výmena je dobrá pre všetkých a páči sa Bohu.

Na týchto vianočných pozdravoch ste vyjadrili veľmi pekné myšlienky po náboženskej i ľudskej stránke, hoci niekedy sú to vety, ktoré veľakrát počujeme. Keď Boh prijal našu ľudskú prirodzenosť, vzbudil celý prúd citov blahosklonnosti, dobroty, ktoré naplňujú ovzdušie, hoci musíme tiež konštatovať, že sú zmiešané a unášané bezuzdnou konzumnou spoločnosťou. Táto uráža chudobného v jeho dôstojnosti, pretože nespravodlivosť nerovnosti sa stáva stále viditeľnejšia. Nech vás Boh požehnáva v tomto milostiplnom vianočnom čase. Nech nám všetkým udelí milosť chápať veľkosť nášho povolania. Prajem vám, aby ste boli v tomto novom roku 2008 veľmi šťastní, aby ste slúžili Bohu v chudobných, ako nás to naučil svätý Vincent!

Javier Álvarez, CM

A

Aktuality z provincií

Generálna predstavená, s. Evelyne Franc
a generálna radkyňa s. Blanca Libia Tamayo

Návšteva Provincie Cali (Kolumbia)

14. – 22. septembra 2007

DEJINY DCÉR KREŠŤANSKEJ LÁSKY V KOLUMBII

18. mája 1882 prišli z Panamy (Strednej Ameriky, do Popayan (Kolumbia) 4 sestry (3 Francúzky, 1 Mexičanka), aby začali službu v nemocnici.

Na žiadosť duchovného správcu farnosti v Cali prišli 18. decembra 1884 do Cali, aby sa ujali zodpovednosti za nemocnicu sv. Jána z Boha. Krátko nato požiadali o vstup do Spoločnosti 4 kolumbijské dievčatá a boli poslané do seminára v Ekvádore. Nasledujúce uchádzačky išli do seminára do Panamy. Napokon bol otvorený seminár v Cali v roku 1888. Od tohto roku začali sa rozrastať miestne komunity v rôznych mestách krajiny. V r. 1957 mala provincia 1200 sestier v 138 komunitách, z ktorých niektoré sa nachádzali vo Venezuele. Po ich zriadení predstavení sa rozhodli zriadiť ďalšiu provinciu so sídlom v Bogote. Kolumbia má tak dve provincie: Cali – pokrýva západnú časť krajiny; Bogota - pokrýva východnú časť krajiny, k tomu domy vo Venezuele, ktoré sa neskôr stali provinciou.

NÁVŠTEVA GENERÁLNEJ PREDSTAVENEJ

V provincii Cali žije v súčasnosti 554 sestier v 55-tich miestnych komunitách. V piatok, 14. septembra 2007 naša generálna predstavená, s. Evelyne Franc prišla na návštevu provincie spolu s generálnou radkyňou, s. Blankou Libiou Tamayo. V provinciálnom dome sa zišlo asi 200 sestier. Návštevu srdečne privítala vizitátorka, s. Mária Lia Giraldo. Poďakovala im za ich prítomnosť a prejavila radosť z toho, že patrí do Spoločnosti.

Po stretnutí s provinciálnou kúriou s. Evelyne sa zúčastnila na Eucharistii, pri ktorej sestry niesli v procesii sviece, ktorými viac zdôraznili miesta, kde dcéry kresťanskej lásky realizujú svoje poslanie v službe chudobným.

Po stretnutí so seminárskymi sestrami nasledoval dialóg s 59-timi sestrami služobnicami provincie. Sestra Evelyne jasne a jednoducho pripomenula, že aj keď sestra služobnica animuje a vedie miestnu komunitu, každá sestra je zodpovedná za život modlitby a spoločný sesterský život pre misiu.

V nedeľu ráno sestra Evelyne sa zúčastnila spolu so zástupcami Vincentskej rodiny na eucharistickej slávnosti, pri ktorej prítomní ďakovali za radosť z toho, že môžu spoločne slúžiť chudobným. Popoludní počas stretnutia so sestrami tohto kraja sestra Evelyne pri rozhovore zdôraznila niektoré body:

- poslanie Spoločnosti tvorí súčasť misie Cirkvi,
- náš život patrí Pánovi pre službu chudobným, bez rozdielu veku a zdravotného stavu,
- prebiehajúce domáce zhromaždenia sú prostriedkom, ktorý nám je ponúknutý na prehĺbenie nášho duchovného života väčším spoznaním znamení Božej prítomnosti, zintenzívnenie budovania komunitného života a oživeniu praktizovania vzájomného odpúšťania.

Po príhovore odpovedala na kladené otázky; vyzvala nás študovať sociálne učenie Cirkvi, dokument „Aparecida“ a knihu Benedikta XVI. „Ježiš z Nazareta“.

Večer sa ukončil umeleckým predstavením stretnutia Ježiša so Samaritánkou. Cez túto alegóriu provincia uznáva svoje nedostatky a zaväzuje sa vzbudzovať v miestnych komunitách duchovný elán na prehĺbenie vzťahu k Bohu, medzi sestrami navzájom a v službe chudobným.

Na druhý deň privítali s. Evelyne medzi sebou tieto miestne komunity v Calí:

- „Komunita sv. Lujzy“, ktorá sa stará o deti a sociálne slabé rodiny tejto chudobnej štvrťi,
- Výchovné centrum: „Čajky“, kde sa venujú 40-tim mladým závislým na drogách,
- „Komunita Jána Pavla II.“, kde sestry pôsobia v sociálnej, výchovnej a katecheticknej oblasti,

- Sociálne centrum provinciálneho domu v službe postihnutých detí.

V utorok ráno bolo stretnutie s provinciálnou radou, ktorá im predstavila svoje plány a činnosti. Následne sa zúčastnili eucharistickej slávnosti v kaplnke Zázračnej medaily, kde každý utorok prichádzajú tisíce pútnikov, aby si tu uctili Pannu Máriu. Počas eucharistie pomocný biskup v Cali, Mons. Garcia ďakoval sestre Evelyne za prítomnosť sestier v okrajových štvrtiach mesta. Po slávnosti s. Evelyne mala príležitosť stretnúť sa so sestrami rôznych služieb (pastorácie, terapie a pod.) a navštívila archívy, kde sa nachádza pamiatka na 125 rokov dejín dcér kresťanskej lásky v Kolumbii. Následne bol čas vyhradený zamestnancom domu, ktorí jej vyjadrili svoju vďačnosť, že môžu pracovať so sestrami. Deň bol ukončený mariánskou modlitbou.

Na druhý deň, po odovzdaní Poučenia o sľuboch seminárskym sestrám, s. Evelyne odišla so s. Blankou Libiou navštíviť:

- mesto Palmira, kde ich s radosťou a v duchu viery očakávala skupina starších sestier v komunitách v Buge a El Cerrito,
- dom v Cartago, kde je postarané o staršie a choré sestry.

Vo štvrtok ráno s. Evelyne sa stretla so sestrami zidenými v stredisku „Pestovanie kávy“. Spolu si pozreli dokumentárny film o pestovaní kávy v Kolumbii a mohli vychutnať pravú kolumbijskú kávu. Kňazi z neďalekej komunity Lazaristov prišli sláviť eucharistiu a k družnému stolovaniu.

Popoludní s. Evelyne sa vydala na cestu do Medellin a jeho okolia, čo bolo konečným cieľom návštevy. Po stretnutí so sestrami kraja nastal čas poslednej schôdzky s provinciálnou radou k spresneniu niektorých bodov. Deň bol ukončený umeleckým predstavením kolumbijských ľudových tancov.

Dňa 22. septembra s. Evelyne so s. Blankou Libiou odleteli do Bogoty a odtiaľ do Paríža. Celá provincia s vďačnosťou vyslovuje spolu so žalmistom: *"Čím sa odvdáčim Pánovi za všetko, čo mi dal?..."*

ss. Gloria Maria AGUIRRE a Ana Isabel PARRA
dcéry kresťanskej lásky

NÁVŠTEVA PREDSTAVENÝCH

Generálna predstavená, s. Evelyne Franc
a generálna predstavená, s. Mariarosa Camminati

Návšteva Turínskej provincie

18. – 21. október 2007

V dňoch od **18. – 21. októbra 2007** Turínska provincia prežívala nezabudnuteľné dni: generálna predstavená, s. Evelyne Franc spolu s generálnou radkyňou, s. Mariarosou Camminati prišli do Turína na krátku návštevu, ale s bohatým programom.

Provinciálna rada, sestry provinciálneho domu a 50 sestier služobníc domov provincie ich privítali s veľkou radosťou a srdečnosťou.

Vizitátorka, s. Mária Pia Bertaglia zdôraznila, že táto návšteva je zoslaná Prozreteľnosťou – koná sa práve pred zahájením zhromaždení.

Program PowerPoint ilustroval dejiny a súčasnú situáciu provincie. Sestra Evelyne bola naplnená obdivom nad týmto mimoriadnym príbehom začiatkov Spoločnosti v Taliansku: prvé talianske sestry patrili do piemontskej kongregácie a sa spojili s Materským domom v roku 1788, následne sa Spoločnosť rozšírila po celom Taliansku.

Sestra Evelyne sa stretla skoro so všetkými sestrami provincie zidenými pri tejto príležitosti v Pallanza a v Turíne. Zvlášť boli zorganizované stretnutia so sestrami služobnicami; ďalej navštívila staršie a choré sestry a niektoré ďalšie domy.

V Luserna San Giovanni, v dome «Casa dell'Immacolata» sa nakrátko zastavila pri hrobe sestry Gabriely Borgarino; pozdravila tiež biskupa z Pinerolo, ktorému vďačia za úpravu diecézneho seminára v jednom krídle domu.

Sestra Evelyne zvlášť prejavila obdiv nad:

- múdrosťou a skúsenosťou starších sestier (Turín, Luserna, Pallanza, Grugliasco);
- kvalitou vincentských služieb poskytovaných bezdomovcom v Turíne a centre pre postihnuté dievčatá v Dronero.

Generálna predstavená odporúčala spoluprácu vytváraním „sietí“ s verejnými alebo inými inštitúciami a pripomenula našu špecifickú charizmu: slúžiť tým, o ktorých sa nikto nestará. Naliehavo žiadala jasne a rozhodne vyjadriť naše rozhodnutie slúžiť ako zasvätené osoby.

Pri príhovore s. Evelyne s radosťou hovorila o budúcich troch blahorečeniach dcér kresťanskej lásky a pritiahla našu pozornosť k dcéram kresťanskej lásky, ktoré žijú po celom svete. Pripomenula nám zodpovednú a osobnú spoluúčasť na prácach domácich zhromaždení, *«od ktorých bude závisieť úspech generálneho zhromaždenia»*.

Hoci tieto dni návštevy prešli veľmi rýchlo, zanechali spomienku na jej taktnú pozornosť k všetkým sestrám, zvlášť k sestrám v nemocničke, ktoré teraz prežívajú *«najhlbšiu etapu lásky»*.

Provincia ďakovala našej generálnej matke za to, že nám poskytla tieto slávnostné chvíle: dojímavý okamih objatia so sestrami nemocničky, družný dialóg so všetkými sestrami, slávnostnú a zároveň hlboko prežívanú liturgiu, spoločenstvo v rôznych denných službách...

Uchováваме si v srdci svedectvo sestry Evelyne! Na jej *«Ďakujem a Dovidenia!»* vyslovené v perfektnej taliančine odpovedáme: *«Vráťte sa čoskoro, Matka!..... Dovtedy vás sprevádzame svojimi vďačnými modlitbami!»*

s. Adèle BOLLATI
dcéra kresťanskej lásky

Dcéry kresťanskej lásky a Organizácia spojených národov

Línie činnosti na obdobie medzi zhromaždeniami (2003-2009) nás vyzývajú pokročiť v našich záväzkoch v službe ľuďom žijúcich v chudobe po celom svete. Jednou z tvorivých a odvážnych odpovedí bolo rozhodnutie sestry Evelyne a generálnej rady usilovať sa nadobudnúť pre Spoločnosť poradenský štatút nevládnej organizácie (ONG - Organisation Non Gouvernementale) pri Organizácii spojených národov (ďalej: OSN) a s tým cieľom ma menovali za stálu zástupkyňu dcér kresťanskej lásky.

V tomto prvom článku by som chcela podať stručnú správu o mojom prvom roku v OSN a prehľad o tom, ako bola OSN vytvorená, aké je jej poslanie v mierových a bezpečnostných otázkach národov.

V ďalších článkoch by som rada vysvetlila podrobnejšie spôsoby, akým spôsobom OSN fungujú a tiež by som informovala sestry o tom, čo sa pokúšame robiť v OSN, aby sme reprezentovali Spoločnosť a jej službu pre ľudí v núdzi.

I. NIEKOĽKO INFORMÁCIÍ TÝKAJÚCICH SA OSN

ZAČIATKY OSN A JEJ POSLANIE

V r. 1945 sa vo svete skončila 2. svetová vojna. Mnohé krajiny boli zničené bombardovaním, mnoho ľudí bolo bez strechy nad hlavou a milióny ľudí zahynulo počas vojny. 51 krajín sa zišlo v nádeji vytvoriť novú organizáciu, v ktorej by sa národy spoločne usilovali o pokoj a rozvoj. V roku 1945 tieto krajiny podpísali Chartu Spojených národov, jej preambula znie: *«My, ľud spojených národov, odhodlaní uchrániť budúce pokolenia pred metlou vojny, ktorá dvakrát v priebehu nášho života priniesla ľudstvu nevysloviteľné strasti, potvrdiť vieru v základné práva, v dôstojnosť a hodnotu ľudskej osobnosti, v rovnaké práva mužov a žien*

i národov veľkých i malých, vytvoriť pomery, v ktorých možno zachovať spravodlivosť a úctu k záväzkom vyplývajúcim zo zmlúv a iných prameňov medzinárodného práva, podporovať sociálny pokrok a zlepšovať životnú úroveň vo väčšej slobode... preto sa naše vlády... dohodli na tejto charte... a zriaďujú týmto medzinárodnú organizáciu nazvanú Organizácia Spojených národov.»

Spojené národy od začiatku boli fórom medzinárodných diskusií o predmetoch týkajúcich sa práv a blaha všetkých obyvateľov sveta. V roku 2007 Spojené národy tvorí 192 krajín.

CIELE OSN

Sú dôležité:

- zachovávať medzinárodný mier a bezpečnosť,
- pestovať priateľské vzťahy medzi krajinami,
- spoločne sa usilovať:
 - * pomáhať ľuďom lepšie žiť,
 - * vykoreniť chudobu, choroby a negramotnosť,
 - * zastaviť ničenie životného prostredia,
 - * povzbudzovať rešpekt slobody a práv každého.
- byť v centre súladu činností krajín pre dosiahnutie týchto spoločných cieľov.

TRI HLAVNÉ PRIORITY OSN

Pokoj a bezpečnosť, trvalý rozvoj a podpora ľudských práv, ako to zdôraznil Kofi Annan: *«Svet sa nebude tešiť z rozvoja, keď nebude bezpečnosť. Svet sa nebude tešiť z bezpečnosti bez rozvoja. Svet sa nebude tešiť ani z jedného, ani druhého bez rešpektovania ľudských práv».*

ORGANIZÁCIA SPOJENÝCH NÁRODOV

Spojené národy sú medzinárodnou a nevládnou organizáciou. Väčšina jej rozhodnutí, aby mohli byť účinnými, závisí od dobrej vôle a spolupráce jej členov. Táto medzinárodná organizácia je zložená zo 6-tich veľkých výborov:

- **Valné zhromaždenie** - «parlament národov», je hlavný poradný orgán, ktorý sa pravidelne schádza na prejednávanie najsúrnejších svetových problémov.

- **Bezpečnostná rada** – má hlavnú zodpovednosť za zachovanie medzinárodného mieru a bezpečnosti. Má 15 členov: 5 stálych členov a 10 volených (ktoré sú v rade vždy iba na 2 roky a OSN ich volí); majú právo veta – USA, Spojené kráľovstvo, Čína, Rusko a Francúzsko. Činnosť Bezpečnostnej rady nie je vždy korunovaný úspechom, pretože ten závisí od ochoty vlád realizovať jej úmysly.

- **Hospodárska a sociálna rada** – je orgán pre koordináciu hospodárskej a sociálnej činnosti OSN. Má 54 členov z celého sveta. Rada slúži ako fórum pre diskusie o medzinárodných hospodárskych, sociálnych, kultúrnych, výchovných a zdravotníckych otázkach, na podporu zvyšovania životnej úrovne, zamestnania a odstránenia biedy.

- **Poručenská rada** – Tento orgán dohliadal na dodržiavanie princípov poručenského systému na územiach pod správou OSN. Rada formálne nebola zrušená, ale od r. 1994 nevykonáva žiadnu činnosť.

- **Medzinárodný súdny dvor** – rozhoduje spory medzi štátmi a vydáva poradné právne posudky na žiadosť Bezpečnostnej rady alebo Valného zhromaždenia. Skladá sa z 15 sudcov, každý musí byť z iného štátu.

- **Sekretariát** – Je obslužným orgánom, personál je medzinárodný a pracuje v sídle v New York a v kanceláriách OSN v Ženeve, Viedni, Nairobi a na ďalších miestach.

ZMENY, KTORÉ NASTALI PRISPENÍM OSN

Napriek mnohým neúspechom pri nastolení a udržaní mieru, pri 60 príležitostiach OSN prinieslo pozoruhodné zmeny vo svete, citujem niekoľko príkladov:

- **podporiť mier a bezpečnosť** – zaslaním 60 posolstiev na vyjednávanie o pokoj v zónach sveta, kde sú napätia.

- **podporiť demokraciu** – podporovaním demokracie a slobodných volieb v 9 rôznych krajinách.

- **Ľudské práva pre všetkých** – v r. 1948 OSN adoptovali Všeobecnú deklaráciu ľudských práv a následne ďalšie medzinárodné deklarácie týkajúce sa ľudských práv, napr. práv ženy a dieťaťa.

- **Ochrana životného prostredia** – OSN bola prvá, čo zhromaždila vlády s cieľom ochrany životného prostredia.

- **Poskytovať humanitárnu pomoc utečencom** – Viac ako 50 miliónov utečencov prijalo pomoc; 19 miliónov dostáva v súčasnosti potraviny, prístrešie, vzdelávaciu a zdravotnícku pomoc, ako i pomoc pri návrate do vlasti.

- **Podporovať rozvoj a odstrániť chudobu** – asi 1,3 miliardy osôb vo svete žije v úplnej chudobe – zarábajú menej ako 1 dolár na deň. V septembri 2000 na „Summite tisícročia“, najväčšom zhromaždení predstaviteľov štátov vo svete, bola prijatá deklarácia OSN tisícročia. Deklarácia angažuje tieto krajiny k novému, svetovému partnerstvu so zámerom zmenšiť extrémnu chudobu. Dohodli sa na nasledovných ôsmich prioritách – dosiahnuť ich do roku 2015, známe sú pod názvom: **«Ciele ONS tisícročia»**.

Ciele OSN do r. 2015 sú:

1. Zníženie počtu chudobných a hladujúcich na polovicu
2. Dosiahnuť plné základné vzdelanie pre deti sveta
3. Odstránenie nerovnosti žien a mužov vo všetkých úrovniach vzdelania
4. Znížiť úmrtnosť detí
5. Znížiť úmrtnosť rodičiek
6. Znížiť percento nákazlivosti vírusom HIV (ktorý spôsobuje AIDS), maláriou a ďalších závažných chorôb
7. Zaručiť trvalosť životného prostredia (zabrániť úbytku prírodných zdrojov a zlepšiť životné podmienky ľudí žijúcich na chudobných predmestiach svetových veľkomiest
8. Vypracovať svetové partnerstvo pre rozvoj

7. júla 2007 OSN označila, že uplynula polovica stanoveného času na dosiahnutie týchto cieľov.

II. MÔJ PRVÝ ROK V OSN

Čo sa týka mňa, novoprišlej, OSN predstavuje veľmi zložitú organizáciu. Na prvý pohľad sa zdá, že je významnou sieťou

vzťahov a organizácií, ktorou predstavitelia krajín a tí, ktorí sa angažujú za ne, odpovedajú na svetové záujmy.

Uprostred OSN predstavujú nevládne organizácie (ONG) národné alebo medzinárodné skupiny s neziskovým cieľom, ktoré obhajujú spoločné dobro.

ČO ROBIA „ONG“ V OSN?

V roku 1945, keď bola podpísaná Charta OSN, tento text konzultovalo 42 nevládných organizácií. To bol začiatok spolupráce medzi OSN a týmito organizáciami. Bez tejto kooperácie by OSN nemohla uspokojiť potreby utečencov utekajúcich pred vojnou. Táto kooperácia pokračovala, aby slúžila cieľom OSN v oblastiach ako odstránenie chudoby, odzbrojenie, ľudské práva, výchova a vzdelávanie, životné prostredie a práva žien a detí.

Nevládne organizácie svojím pôsobením v komisiách sa zúčastňujú na činnosti OSN štyrmi rozmanitými spôsobmi:

- vyzdvihnutím otázok (napríklad práva žien), ktoré môžu následne figurovať na programe schôdzok OSN
- formuláciou rozhodnutí, zvlášť o sociálnych alebo humanitárnych problémoch
- nadviazaním partnerstva s OSN pri zabezpečovaní projektov
- byť svedomím OSN, zvlášť detailným dohľadom na deklarácie a otázky prejednávané v OSN a prínosom konštruktívnej kritiky.

MOJE ZAČIATKY

Začínala som stretnutím sa s predstaviteľmi skúsených nevládných organizácií iných komunít, ktoré mi radili ten najlepší spôsob začlenenia sa do komisií a pracovných skupín. V priebehu prvých mesiacov som sa tiež zúčastnila výročnej konferencie organizovanej a financovanej Rezortom informácií a verejného usmernenia. Okrem toho som sa zúčastnila na dvoch uvítacích dňoch určených zvlášť novým zástupcom nevládných organizácií katolíckeho podnetu. Jedna pracovná skupina bola zameraná na sociálne učenie Katolíckej cirkvi.

ZAČLENENIE DO KOMISIÍ A PODKOMISIÍ:

V spojení s usmernením daným generálnou radou zamerať sa na otázky týkajúce sa žien a detí, som sa stala členkou nasledovných komisií nevládných organizácií:

- Financovanie pre rozvoj (a jej dvoch podkomisií)
- Sociálny rozvoj (a jej podkomisií)
- Odstraňovanie chudoby

Stala som sa tiež členkou Skupiny rehoľníčok a rehoľníkov pri OSN.

Zúčastňovať sa týchto komisií znamená byť pravidelne prítomná asi na 6-tich stretnutiach za týždeň. Ako členka uznanej komisie, zástupkyňa nevládnej organizácie, môžem prispievať k práci OSN. Tieto komisie pracujú na krátkodobých a dlhodobých projektoch so zámerom ovplyvniť predstaviteľov členských štátov OSN (vládných predstaviteľov), ktorí majú zodpovednosť vypracovávať deklarácie na medzinárodnej rovine. Im musia byť zasielané pracovné dokumenty a správy. «*Diskusné predmety*» sú vypracovávané nátlakovými skupinami, ktoré navštevujú členské štáty.

Tento uplynulý rok bol časom požehnaná, ktorý som nečakala, rokom, kedy som sa veľa naučila, kedy sa otvorili nové perspektívy, časom, kedy som mohla nadviazať vzácne a užitočné vzťahy. Tento prínos obohatil môj život, ponúkol mi rozmanité ľudské skúsenosti svetového rozmeru. Na začiatku môjho druhého roku v OSN sa už vopred teším, že budem môcť pracovať s generálnou radou a so sestrami celej Spoločnosti, aby sa náš hlas stal účinným a možným v prospech chudobných.

s. Germaine PRICE
dcéra kresťanskej lásky

Vincentská sesia pre sestry Južnej Ameriky a Karibských ostrovov

Paríž

3. júla – 27. augusta 2007

*V Kristových šľapajach
po stopách Vincenta de Paul a Lujzy de Marillac*

3. júla 2007 sa zišlo v Paríži 49 sestier z 15 provincií Južnej Ameriky a Karibských ostrovov, aby sa zúčastnili vincentskej sesie až do 26. augusta 2007. Týchto 15 provincií predstavovalo: Argentínu, Bolíviu, Strednú Ameriku, Chile, Kolumbia (Bogota a Cali), Kuba, Ekvádor, Haiti, Mexiko, Peru, Dominikánska republika, Portoriko, Paraguaj a Venezuela.

Cieľom sesie bolo posilniť našu identitu dcér kresťanskej lásky Južnej Ameriky a Karibských ostrovov za pomoci štúdia života Zakladateľov a Spoločnosti, prehĺbiť našu spiritualitu a charizmu.

Po privítaní generálnou radkyňou, sestrou Blankou Libiou Tamayo, stretnutie zahájila generálna predstavená. Zdôraznila dôležitosť oživiť našu charizmu, aby sme ju žili v súlade so spiritualitou Zakladateľov. Najdôležitejšie je otvoriť svoje srdce, obnoviť našu prvotnú horlivosť, prijať milosť vytrvalosti, aby sme napredovali po ceste svätosti. Po tomto úvode slúžil eucharistiu generálny direktor, P. Alvarez.

Táto sesia mala tri hlavné témy:

1. téma: Život Zakladateľov a život Spoločnosti

Sestra Marie-Geneviève Roux nám priblížila politický, sociálny a náboženský život 17. storočia. Bol to kontext, v ktorom sa zrodila naša Spoločnosť, aby odpovedala na potreby chudobných tej doby.

Sestra Francisca Varela priblížila život sv. Vincenta de Paul a sprevádzala nás na našej púti do Kolísky sv. Vincenta a na ďalšie vincentské miesta.

Sestra Elisabeth Charpy predstavila hlavné črty osobnosti sv. Lujzy. Spoznávali sme rôzne aspekty jej života: ako dcéry neznámej matky, mladej manželky, matky Michala, pani kresťanskej lásky, zakladateľky dcér kresťanskej lásky, vychovávateľky a zodpovednej za dielo nájdených detí, vychovávateľky sestier, radostnej starej matky, teologičky a ako svätej pre našu dobu. Dala nám spoznať ako utrpenie bolo školou života pre sv. Lujzu, zvlášť vďaka duchovnému sprevádzaniu sv. Vincenta.

Sestra Angeles Infante nám hovorila o dejinách Spoločnosti, ktoré musíme poznať, aby nás to podnecovalo zostať vernými Ježišovi Kristovi, charizme Zakladateľov, Cirkvi a dnešným ľuďom, zvlášť výzvam chudobných. Znovu sme spoznali tieto dejiny v našich archívoch: rukopisy, pravidlá, konferencie, obežníky a ďalšie dokumenty. Do minulosti sa dívame preto, aby sme sa lepšie zaangažovali do budúcnosti: cesta našich dejín je v našich rukách.

Sestra Claire Herrmann z Archívnej služby nám odovzdala časť dejín našej charizmy, ktorá sa nachádza v autentických dokumentoch, predmetoch, relikviách a v ďalších objektoch. Dejiny Spoločnosti doplnila o život a mučenie viacerých sestier a o zjaveniach Panny Márie...

2. téma: Vincentská charizma vo svetle Božieho slova, cirkevných dokumentov a Konštitúcií

P. Gabriel Naranjo, CM, predstavil dokument z "Aparecidy" z 5. stretnutia latinsko-amerických biskupov, vo svetle vincentskej charizmy. Vyzdvihol hlavné výzvy, ktoré treba zdôrazniť v kontexte Južnej Ameriky a Karibských ostrovov.

P. Fernando Quintano, CM, nám pomocou Konštitúcií predstavil životný ideál dcér kresťanskej lásky. Známu „chartu DKL“ aplikoval na súčasnosť. Sprevádzal nás aj na púti do Chartres, kde sme nadšene obnovili zasvätenie našej Spoločnosti Panne Márii.

P. Alvaro Restrepo nám hovoril o tej Kristovej tvári, ktorú spoznali Zakladatelia: adorátor Otca, služobník jeho úmyslu lásky,

evanjelizátor chudobných. Potom nám nadšene vysvetlil pečať Spoločnosti, symbol našej spirituality.

Náš generálny predstavený, P. Gregory nás pozval, aby sme sa stali prorokyňami v našich komunitách a nažívali so spolusestrami v ovzduší pravej lásky. Naše Konštitúcie predstavil ako „prorocký“ dokument, ktorý je výsledkom života a skúsenosti dcér kresťanskej lásky od začiatku existencie.

Generálny direktor, P. Alvarez nás povzbudil brať naše Konštitúcie za životnú knihu, ako poklad, ktorý treba chrániť. Obsahujú plán Zakladateľov prispôbený na našu historickú epochu. Sú cestou, po ktorej nás Boh chce viesť, aby sme dosiahli dokonalosť, svätosť. Naliehal aj na troch špecifických čnostiach, ktoré nám pomáhajú splniť Boží plán so Spoločnosťou.

Napokon sestra Blanca Libia Tamayo pozvala každú sestru, aby sa nechala preniknúť našinským duchom, ktorý si vyžaduje stále obrátenie. Obrátenie každej sestry je podmienkou vitálnosti našich provincií. Tvárou k hlbokkej kríze ľudstva potrebuje neustále sa navracieť k Ježišovi Kristovi a stanoviť si presné zámery, aby sme ho nasledovali. Toto nám pomôže dať nový elán aj pastorácii povolání.

3. téma: mariánska spiritualita Spoločnosti

P. Corpus Juan Delgado, CM, nám predstavil našu spiritualitu ako spôsob nasledovania Krista podľa príkladu Panny Márie. Hľadeli sme na ňu v takom svetle, v akom ju spoznali Zakladatelia, v akom ju kontempluje Spoločnosť v súčasnosti, čo je v Konštitúciách vyjadrené aktualizovaným poslanstvom z r. 1830.

Na záver sesie sme počúvali generálne radkyne, čím sme mali možnosť spoznávať realitu každého kontinentu. Lepšie sme pochopili medzinárodnú dimenziu Spoločnosti a jej poslanie v službe Kristovi v chudobných. Napokon stretnutie ukončila naša generálna predstavená, po ktorom nasledovaná záverečná eucharistia.

Z Á V E R

Témy prehĺbené počas týchto dvoch mesiacov nás v mnohom obohatili. Naše povolanie a identita dcér kresťanskej lásky sa upevnili. Viac chápeme, že Spoločnosť má účasť na poslaní univerzálnej Cirkvi, čím predlžujeme poslanie Ježiša Krista, zvlášť voči najnúdznejším. Ďakujeme Pánovi za to, že nám daroval milosť žiť toto vinčenské stretnutie, ktoré nás zaväzuje, aby sme ho žili v každodennom živote.

Redakčná komisia

Provincia Albany, New-York

1. medziprovinciálne stretnutie

438 dcér kresťanskej lásky zo štyroch provincií USA (Emmitsburg v Maryland, Albany v štáte New York, Evansville v Indiana a Saint Louis v Missouri) sa zišli po prvýkrát v dňoch 26. – 29. júla 2007 v Buffalo v štáte New York. Je to iste začiatok ďalších medziprovinciálnych stretnutí. V auguste a v októbri 2006 sa všetky štyri vizitátorky s ich radami dohodli na menovaní riadiacej komisie na prípravu tzv.: «*Perspektív pre misiu*». Táto komisia zložená po dve sestry z každej provincie má za cieľ vypracovať proces prestavby štyroch provincií. Ďalšia komisia (plánovacia), zložená po jednej sestre z každej provincie, mala za cieľ zorganizovať a koordinovať toto medziprovinciálne stretnutie r. 2007 s názvom: «Stretnutie v Buffalo».

Téma stretnutia «**Zakorenené v láske, zjednotené v nádeji**» bola na nástenke spolu s pečatou Spoločnosti. Toto stretnutie bolo sprevádzané modlitbou a každodennou tvorivo pripravenou liturgiou. Stretnutie malo päť zámerov:

- naučiť sa lepšie sa poznať
- mať možnosť viac zdieľať medzi nami ako provinciami
- prehĺbiť vlastnú identitu dcér kresťanskej lásky a poslania pri chudobných
- oboznámiť sa s prvou správou vedúcej komisie «Perspektívy pre misiu» a s členkami tejto komisie
- kráčať smerom k budúcnosti vo viere a nádeji.

Hlavné príhovory toho dňa mali: sestra Margaret Barrett, generálna asistentka, s. Regina Beetle z Kongregácie Božského Srdca a s. Tereza Peck, predsedníčka komisie «*Perpektívy pre misiu*».

Záverečná liturgia bola vyjadrením pocitu a záväzku sestier chcieť spoločne napredovať v tomto začatom kroku. Napokon aj záverečné hodnotenia potvrdili, že toto prvé vzájomné stretnutie provincií splnilo spomínané zámery.

ss. Margaret SCALLY
a Margaret QUINN
dcéry kresťanskej lásky

Francúzsko - Juh

V Lurdoch bola Panna Mária katechétkou Bernadety Soubirous /subirú/

Pri príležitosti katechetického kongresu, biskup diecézy Tarbes a Lúrd, Mons. Jakub Perrier sa podelil o niekoľko poznámok o katechéze, ktorú prijala Bernadeta v dňoch 11. februára a 16. júla 1858. My, ktorí sme povolani nasledovať Krista evanjelizátora chudobných, nechajme sa viesť touto vyvolenou Božou posolkyňou.

PRVÉ ZJAVENIA

Všetko začalo znakom kríža, ktorý by Bernadeta nemohla dokončiť, keby jej ho Pani nebola ukázala. Mária bude jej sprievodkyňou v uvádzaní do vieroučných tajomstiev. Mária je učiteľkou. Tí, ktorí plnia poslanie katechézy, majú dávať spoznávať deťom, mládeži alebo dospelým, ktorí im dôverujú, to, čo ešte nevedia.

Mária nepoučuje Bernadetu, ale jej odovzdáva cvičenie ako sa prežehnávať. Znak kríža je najdokonalejšia syntéza kresťanstva. Toto gesto nám pripomína, až kam šla Božia láska k nám. Sprievodné slová hovoria o dokonalosti Lásky, ktorá je samotnou podstatou Najsvätejšej Trojice. Od začiatku je položené znamenie úplnosti. Pri katechéze vieme, kam ideme.

Počas prvých dvoch zjavení Pani mlčala. V Bernadete utvárala dôveru k nej. Predtým, ako by ju bola Pani o niečo požiadala, utvára osobný vzťah s týmto dievčaťom. Potrebovala to, pretože námietky spestrené niekoľkými fackami nemeškali. Bernadeta sa ocitla konfrontovaná protirečeniu ako hociktorý dnešný veriaci.

Pri treťom zjavení Mária odmietla napísať svoje meno, ale požiadala Bernadetu, aby bola taká dobrá a prichádzala pravidelne

počas dvoch týždňov. Čo nám toto hovorí pre katechézu? Nie preto, že písať by bolo neužitočné, ale že to nie je prvé. Nie sme obmedzení na kultúru písania a kresťanstvo nie je náboženstvom knihy.

Pani jej nechcela napísať svoje meno, ale požiadala Bernadetu, aby prichádzala dva týždne na to miesto. Prihovárala sa jej dôverne a v jej nárečí. Rešpektovala ju viac ako ľudia v okolí, vykala jej. Očakávala niečo od tejto dievčiny, ako Boh očakáva našu vieru. Požiadala Bernadetu o jednu vec, ktorá bola zaiste obmedzená na čas, ale ťažká na realizáciu kvôli odporu rodiny a sestier a onedlho aj verejných vrchností. Katechéza dieťaťa či dospelého si vyžaduje čas. Panna Mária nezačala touto požiadavkou, ale vo vhodnej chvíli akoby uzavrela s Bernadetou dohodu.

KRÍŽOVOU CESTOU

Potom prišiel čas skúšok. Bernadeta je pozvaná k pokániu, ťažká stránka obrátenia. Kristus nepotreboval konať pokánie, ale aby nás zachránil od hriechu, postavil sa na stranu hriešnikov prijatím Jánovho krstu, krstu obrátenia. Jeho cesta prechádzala krížom. Niet úvodu do kresťanského života, ktorý by neprechádzal krížom. Sám Kristus nás predišiel na tejto ceste. Bernadeta padá na zem ako Ježiš v Olivovej záhrade. Jej tvár, pokrytá blatom, je na nerozpoznanie podobne ako tvár trpiaceho Služobníka v Izaiášovom proroctve.

Pokánie nie je striktné súkromnou záležitosťou. Bernadeta je povolaná k pokániu, obzor sa rozširuje. Zdá sa, že až doteraz sa udalosť týkala len Bernadety. Jej rozhovory s Paňou zostávali dôvernými. Odteraz Bernadeta je poverená poslaním: modliť sa za hriešnikov. Bude sa o to usilovať celý svoj život. Takto spoznáva, že kresťan nie je kresťanom pre seba. Žijeme v spoločenstve svätých.

Pani dáva zároveň spoznávať Bernadete prameň. Bernadeta smeruje k rieke Gáve. Pani ju musí správne usmerniť. To je úloha Cirkvi: ukázať ľuďom, kde je Prameň, ktorý nevysychá a nesklame. Mária dáva spoznávať Bernadete prameň až doteraz skrytý. Či to nie je krásny vzor katechetickej činnosti? Bernadeta je aktívne pridružená k tomuto spoznaniu po tom, ako sa pomýlila v smere. Ale nič by sa nebolo stalo, keby ju Pani nebola poslala na cestu.

Mária nie je prameňom. Katechéta nie je prameňom. To nám pripomína žena zo Samárie, ktorá keď sa rýchlo vrátila do dediny, povzbudzovala ľudí, aby išli za Tým, ktorý jej tak dobre rozumel.

Počas „pätnástich zjavení“ Pani dvakrát nebola na stretnutí. Bernadeta je v pomykove. V čom ju zarmútila? Aj v katechéze môžu nastať prázdne miesta bez zdanlivého dôvodu. Výchova vo viere je tiež školou prechodom chvíľami pustoty.

Misia, eucharistia a služba

Bernadetina viera teda prešla skúškou, či už zarážajúcimi gestami, ktoré od nej Pani žiadala alebo jej neprítomnosťou. Takto môže byť poverená poslaním v Cirkvi a pre Cirkev. Jej poslaním v Cirkvi je ísť „povedať kňazom“. Jej poslaním pre Cirkev je, aby bola postavená kaplnka a aby veriaci prichádzali v procesii. Aj katechéza musí umožňovať každému spoznať, aké je jeho miesto a poslanie v Cirkvi.

Počas celého tohto obdobia Pani jej odmietala povedať svoje meno. Bernadeta sa nenechala odradiť. Napokon jej Pani povedala: Som Nepoškrvené počatie. Aj mená majú svoj význam, hoci pedagogika Pani a Cirkvi dáva prednosť skúsenosti, o ktorej sme uvažovali v niektorých aspektoch. Máriine slovo pri odhalení svojho mena bude posledným slovom, ktoré Bernadeta bude počuť. Posledné dve zjavenia sa opäť odohrajú v mlčaní. To je pekné poučenie o modlitbe: prechádza od mlčania k mlčaniu.

Týždne zjavení sa zhodujú s časom, kedy sa Bernadeta pripravovala na Prvé sv. prijímanie na sviatok Božieho tela. Pre Bernadetu boli zjavenia dočasné; Eucharistia zostáva. Bernadeta nebude žiť v nostalgii za zjaveniami, ale v narastajúcej túžbe zjednotiť sa s Kristom v Eucharistii a v službe chorým.

Mons. Jakub PERRIER
Biskup diecézy Tarbes a Lúrd

D

**Dejiny
Spoločnosti**

Matka Zuzana Guillemin
1906 – 1968

Dcéra Božia – Dcéra Cirkvi
Generálna predstavená Spoločnosti

VI. POKONCILOVÉ OBDOBIE

*„Koncil zasial semeno,
Teraz je potrebné starať sa oň,
a zozbierať dobré plody.“
(Pavol VI.)*

2. vatikánsky koncil predstavil svetu obnovenú tvár Cirkvi. Deň pred jeho ukončením, 7. decembra, Ženevská pošta podáva dojmy z koncilu vyjadrené rôznymi osobnosťami, medzi nimi i Matkou Zuzanou Guillemin:

«Ako zhrnúť moje dojmy audítorky–rehoľníčky na konci tohto koncilu, keď posledné koncilové práce sa ukončujú v uvedomelom skúmaní, ale už cítiť pokoncilové úlohy?

Najskôr prežívam pocit obrovskej a šťastne vykonanej práce. Upokojenie v pravde, ktorá sa vynára po období diskusií – vstup do bezpečnosti zoči-voči jednote, ktorá napokon a často proti očakávaniu, zjednotila mysle.

Ale je tu tiež svetlo, ktoré oznamuje nový deň: tento koniec je začiatkom. Cirkev práve označila chcené zastavenie, čas stíšenia a úvah, teraz je pripravená k nového štartu. Pokoncilové konštitúcie a dekréty ju neuzatvárajú do statickej pravdy, naopak, naznačili

široké avenue k perspektívam, ku ktorým treba kráčať. Po období náčrtov sa otvára obdobie života, myšlienka sa musí premietnuť do skutkov.

Vynára sa tu dominanta: **láska**. Zdá sa, že v očiach budúcich generácií tento koncil sa bude objavovať v znamení lásky. Takto to zamýšľal aj Svätý Otec Pavol VI., ktorý ho nazval: «úkonom lásky voči Bohu, voči Cirkvi a voči ľudstvu».

Koncil vzišiel z pastoračnej lásky Jána XXIII., odvíjal sa v mimoriadnom ovzduší kresťanskej lásky voči všetkým: nebolo ani jedného človeka na zemi, ktorý by nebol aspoň symbolicky prijatý. Každý koncilový úkon tvorí gesto lásky voči jednej z kategórií osôb: mnohé úkony obsahujú nápravu trhlín spôsobených láske v priebehu storočí.

Koncil nebude vyrovnávať schodok len prijatím nového a disciplinárneho učenia. Bude učiť i nový spôsob pohľadu na svet v láske, otvoriť sa voči nemu a za toto my, rehoľníčky, ako i každý svojou špecifickou funkciou v Cirkvi sa cítime zodpovední».

MATKA GUILLEMIN A POKONCILOVÉ OBDOBIE

28. októbra 1965 pápež Pavol VI. vyhlásil koncilový dekrét o **«primeranej obnove rehoľného života»**. Nie je to exhortácia, ani smernice, dekrét sa jednoducho týka toho, čím má byť zasvätený život evanjeliovými radami s niektorými hlavnými princípmi, ktoré budú viesť inštitúty pri ich obnove s ohľadom na ich vlastný charakter ako Spoločnosti apoštolského života a Sekulárne inštitúty.

Obnoviť a prispôsobiť rehoľný život si však vyžaduje, aby sa neustále navracalo k prameňom a pôvodnej charizme inštitútov a aby sa tieto prispôsobili novým podmienkam našej doby.

Matka Guillemin bola silne presvedčená o týchto rozhodnutiach. Ved' preto začala už desať rokov predtým uvažovať o živote Spoločnosti v novosti evanjelia, aby bola prispôbená súčasnej situácii. Teraz bolo uskutočnenie dekrétu úkonom poslušnosti, aby sa podporil rehoľný život so všetkým jeho bohatstvom kráčaním po stopách Kristových. „Aggiornamento“ Spoločnosti bolo živé v jej duchu a srdci. S veľkou pozornosťou sledovala debaty v koncilovej aule, aby z nich vyzdvihla hlavné zásady obnovy v perspektíve primeranej obnovy podľa požiadaviek súčasnosti.

Matka Guillemin pozorne zachytila niektoré potrebné detaily slovníka používaného v tejto oblasti, ktoré predstavil predseda komisie na začiatku jednania:

«Keď hovoríme o **rehoľnom živote a rehoľníkoch**, pod tým rozumieme všetkých, ktorí sa usilujú o dokonalosť zachovávaním evanjeliových rád. Aby sa vyšlo nebezpečenstvu zámeny medzi rehoľníkmi vo vlastnom slova zmysle, spoločnosťami spoločného života a sekulárnymi inštitútmi, do úvodu bol vložený výraz **bez narušenia ich vlastnej povahy**». Pre budúcnosť bolo potrebné nájsť spoločnú definíciu, v ktorej by sa našli všetky formy života.

Prízvuk kladený na myšlienku **rehoľného života** bol predmetom otázok. Odpoveď na konci diskusií bola nasledovná: z ekonomického zväženia sa prešlo k evanjelickému a dynamickému ponímaniu života so všetkým, čo zahŕňa: lásku a ľudské zaangažovanie.

Tretie spresnenie sa týkalo dvoch slov v názve: **primeraná obnova**, a aby sa neoddeľovali. «*L'accomodata renovatione (prispôsobenie a obnova) rehoľného života obsahuje neustály návrat k prameňom a pôvodnej inšpirácii inštitútov a zároveň ich prispôsobenie nových časovým podmienkam*».

Pre Matku Guillemin nebola žiadna ťažkosť v týchto spresneniach obnovy v hlbokom duchovnom ovzduší. V roku 1959 pri príchode jednej sestry do Centrály diel, keď mala prevziať novú službu, jej povedala: «*dám vám spoznať Zakladateľov, aby ste lepšie pochopili svoje povolanie v súčasnosti*».

Pre Spoločnosť zazvonila hodina «obnovy a prispôsobenia». Koncilové dekréty sa stali oficiálnymi ako zákon Cirkvi, ich prijatie a poslušnosť sa stali povinnými.

„AGGIORNAMENTO“ SPOLOČNOSTI

O čo ide? V koncilovej aule boli prejednávané dôležité body, zvlášť o nich hovoril Kardinál Bea, keď naliehal na vzťahy so životom v Cirkvi: «*Rehoľníci, zostávajú vernými Pravidlám a duchu ich kongregácie, nech sa cítia ešte viac údmi Cirkvi, nech v nej dýchajú životom a pustia sa do ich vlastného „aggiornamento“ v súlade s „aggiornamentom“ Cirkvi*».

Spoločnosť mohla odpovedať na túto výzvu preberajúc slová, ktoré napísala Lujza de Marillac pánu Portailovi do Ríma: «... je potrebné silne nás upozorniť na to, že máme dvojnásobné šťastie byť dcérami svätej Cirkvi. Či nás to nezaväzuje, aby sme žili a konali ako deti takej Matky? To vyžaduje veľkú dokonalosť... »¹

V dekréte *Perfectae Caritatis* č. 8 je jeden riadok venovaný Inštitútom zasväteným vonkajšej apoštolskej činnosti: « V týchto inštitútoch apoštolská a charitatívna činnosť patrí k samej podstate rehoľného života ako posvätná služba a osobitné dielo lásky, ktoré im zverila Cirkev a ktoré majú vykonávať v jej mene... » Pre Matku Guillemin išlo o hľadanie toho, čo Boh od nás žiada v súčasných potrebách po duchovnej a apoštolskej stránke. Hlavné línie obnovy boli naznačené v dekréty *Perfectae Caritatis*. Ďalšie dokumenty doplnili „spôsoby aplikácie“, a to *Ecclesiae Sanctae* a *Renovationis Causam* pre formáciu.

Usmernenie obnovy formou noriem sa vyjasnilo po úvahe a prečítaní dekrétu: **neustály návrat k prameňom** celého kresťanského života a k pôvodnému tvorivému nadšeniu inštitútov, zároveň ich prispôsobenie nových súčasným podmienkam. Prvá norma bola, aby sa táto obnova konala podľa **Evanjelia**, nasledovaním Krista a ducha Zakladateľov pod vedením a autoritou Cirkvi.

Mať účasť na živote Cirkvi, nielen v Cirkvi, ale tiež na živote Cirkvi v línii jej vlastného povolania si vyžaduje byť pozornými voči malej miestnej Cirkvi, prednostné miesto, kde sa vlastne Cirkev prejavuje ako taká.

Pozornosť k súčasnému svetu a jej problémom: «kiež by inštitúty mohli účinnejšie pomáhať ľuďom», bolo silne zdôraznené v intervenciách koncilových otcov.

Je jasné, že jedine konverzia srdca nestačí, primeraná obnova musí byť celková, nielen v inštitúcii a jej dielach, ale zvlášť v osobách. Matka Guillemin bola už dlhé roky presvedčená o múdrych odporúčaníach vyjadrených s veľkou láskou na rôznych generálnych zasadnutiach kongregácií. Preto bola rozhodnutá so

¹ Duchovné spisy, s. 202 (Konštitúcie s. 22)

svojou radou preštudovať ako konkrétne vykonať oficiálne rozhodnutia dekrétu. Vedela, že v konečnej miere obnova bude závisieť zväčša od tých, ktoré budú poverené jej uskutočňovaním a od ducha, v akom ju budú konať.

«*Účinnú a primeranú obnovu nebude možno uskutočniť bez spolupráce všetkých členov inštitútu*»² pod vedením zodpovednej autority.

OD SEMENA... K PLODOM

Matka Guillemin sa pustila do diela hneď po návrate do Materského domu. Ako odpoveď na pozvanie koncilu byť pozornejšími na výzvy sveta a na vnútorné „aggiornamento“ rehoľných inštitútov ju čakali tri polia pôsobenia.

Prvým poľom bolo „aggiornamento“ Spoločnosti, ktoré si uvedomovala od roku 1962. Zásady primeranej obnovy, jednou z nich „žiť podľa vlastnej charizmy v spojení s evanjeliom“ jej nenaháňali strach. Stále mala na pamäti a srdci svätého Vincenta, jeho život a jeho učenie. Ako všetci, i on počúval evanjelium v liturgickom rytme, čítaval ich hlbšie, keď sa stal kňazom. Ale pre neho to nebola len nejaká kniha, či učenie, bol to **sám Ježiš Kristus**, ktorého spoznal. Evanjelium sa stalo pre neho miestom stretnutia sa s Kristom, ktorého spoznal v živote. V tom bola radostná zvesť a musí byť v nás ako oheň, ktorý prišiel Ježiš priniesť na zem a chcel, aby nás stravoval, aby nás stravoval zvnútra. Tak ako pre svätého Vincenta: „Evanjelium je mojou knihou a zrkadlom“, tak isto pre každú dcéru kresťanskej lásky bude „svetlom pre jej kroky“.

Druhé pole je široké a hlboké: **«služba v Cirkvi po koncile»**. Matka Guillemin pochopila, že nemôže uchovávať prijaté poklady len pre samotnú Spoločnosť dcér kresťanskej lásky, v ktorej mala priame pôsobenie, ale musí veľkodušne ísť vpred a dať možnosť aj ďalším kongregáciám. Prehĺbenie učenia, spirituality činnosti, osobitnej pozornosti k svetu, zmysel pre misie, žiť podľa ducha 2. VK a kráčať v šľapajach utvorených koncilom „pravdy a slobody“:

² Perfectae Caritatis, č. 4.

toto všetko mimoriadne presahovalo proces externých reforiem a na ktoré mentality neboli ešte dostatočne pripravené.

«**V službe univerzálnej Cirkvi**» bolo tretím poľom pôsobnosti. Medzinárodný zväz generálnych predstavených tiež pristúpil k svojej obnove. Počas koncilu, vďaka dychu jednoty a univerzálnosti, ktorý prechádzal na všetkých prítomných, začala práca hľadania možností, ktorá mala dospieť k zhotovenie stanov a vytvorenie vedúcich orgánov Zväzu: generálna rada a generálne zhromaždenie.

Matka Guillemin bola aktívnou členkou tohto zasadnutia, ktoré sa konalo v rímskej rezidencii Materského domu, v dome „Maria Immacolata“.

M. Guillemin pri návštevách provincií malej Spoločnosti na jednotlivých kontinentoch bola požiadaná prehovoriť, napríklad na Konferencii rehoľníčok Južnej Ameriky, na tému: „o problémoch rehoľného života v Južnej Amerike a nachádzaní perspektívnych riešení“.

Zväz vyšších predstavených Francúzska ju viackrát požiadal o spoluprácu, podobne aj katolícke združenia v rôznych krajoch Francúzska.

8. marca 1967 pápež Pavol VI. menoval Matku Guillemin za konzultantku pri Pápežskej komisii pre spravodlivosť a pokoj. Toto jej umožnilo učiniť Spoločnosť citlivú na túto realitu vďaka encyklike *Populorum Progressio*, ktorú rozoberala vo svojich spisoch v Ozvenách Materského domu. Podobne senzibilizovala zasvätený život svojím pôsobením v Medzinárodnom zväze generálnych predstavených.

Spolupracovala na mnohých pokoncilových stretnutiach špeciálnych komisii pre zasvätený život a apoštolát laikov.

„AGGIORNAMENTO“: OD SPISOV... K ČINOM

V apríli, niekoľko mesiacov pred ukončením koncilu, Matka Guillemin napísala do Ozvien Spoločnosti článok pre sestry, aby sa zblížili s prácou, ktorá ich čakala a mystikou tejto práce. «*Ale prichádza hodina, ba už je tu, keď sa praví ctiteľia budú klaňať*

Otcovi v Duchu a v pravde»³. Išlo jednoducho o to, či naše vonkajšie gestá a skutky sú predĺžením našich vnútorných postojov a či náš život sa odvíja vo svetle pravdy, pod Božím pohľadom. Matka Guillemin vymenovala tri hlavné témy tohto hľadania:

- Znovu nájsť a prehĺbiť Božiu vôľu v nás, t. j. pôvodná čistota nášho povolania, spoznať jeho požiadavky v Cirkvi a v súčasnom svete.
- Prispôbiť naše formačné metódy stanovenému cieľu s ohľadom na rôzne prostredia a súčasné zmýšľanie.
- Previesť revíziu a oživiť formy a formuly, za pomoci ktorých sa žije a vyjadruje naše povolanie.

Správny tón jej textu bol: **formalizmus**; vyhnúť sa mu znamená žiť v pravde v našom vzťahu k Bohu, s bratmi a sestrami, v našom spôsobe života podľa pravidiel a sľubov. Slovo blahoslaveného pápeža Jána XXIII. objasňuje tieto slová o vzťahu k Bohu:

«Nemáme mechanicky opakovať formuly, ale tu ide o nenahraditeľný prostriedok, ako vstúpiť do kontaktu s Pánom, ako lepšie chápať dôstojnosť Božích dcér, snúbeníc Ducha Svätého, „dulcis hospes animae“⁴, ktorý prehovára k tomu, kto počúva v tichosti».

Matka Guillemin ukončila rozvinutie témy hľadania slovom povzbudenia: «objasnením tohto bodu môže byť len darom Božím. Darom živšej viery, aby sme mali jasnejší pohľad na všetko, čo tvorí rámec nášho života. Viera nám pomôže spoznať tajomstvo lásky skrytej vo vernosti v malých veciach».

„AGGIORNAMENTO“... V PRIEBEHU ČASU

Po zvolení sestry Zuzany Guillemin za generálnu predstavenú Spoločnosti 11. júna 1962, vizitátorky zostali s generálnou radou, aby prebrali niektoré naliehavé záležitosti. V októbri sa generálny predstavený P. Slattery obrátil na sestry a oznámil im taktne niekoľko zmien: «... všetky rehoľné spoločnosti potrebujú z času na čas vykonať revíziu ich stanov, o tom niet

³ (Jn 4, 23).

⁴ O, hosť duše najsladší

žiadnych pochyb... úprava zvykov je zvlášť potrebná z času na čas v spoločenstve, ktoré sa zvlášť neoddeľuje od sveta ako to robia kláštorne rády... niektoré zvyky nesú znaky už ukončenej doby a zdajú sa zastarané... táto práca prispôsobenia nie je ponechaná fantázii každej členky. Úpravy, prevedené vo vašich zvykoch boli rozhodnuté vašimi vyššími predstavenými po zrelej úvahe a vytrvalej modlitbe... »

V r. 1963 boli zrevidované spoločné modlitby. Už predtým, 11. októbra Matka Guillemín žiadala, aby sa antifóna k Panne Márii, ktorou sa ukončievalo Kompletórium, spievala na záver večernej modlitby. Hymnus ranných chvál bol uvedený do rannej modlitby od 8. septembra 1963.

Aj cyklus meditácií s názvom Rozjímanie o textoch Sv. Písma a konferenciách sv. Vincenta bol obnovený. Na veľké potešenie sestier lazarista P. Diebold pripravil meditácie na prvú sobotu v mesiaci, čím doplnil meditácie na každý deň.

1964 – 15. augusta Matka Guillemín oznámila zmenu habitu a študijné dni na rok 1965. Ale nastala iná udalosť: Matka Guillemín bola povolaná na koncil.

Na duchovných cvičeniach v Materskom dome Matka Guillemín hovorila o dopade tejto výzvy: *«... to, že ma zapojili do tohto veľkého zhromaždenia Cirkvi, sa mi zdá istým druhom Božieho požehnania príslušnosti Spoločnosti k Cirkvi».*

V obežníku z 15. augusta spresnila, že *«rada zvážila za dobré začať prieskumnú prácu a prehĺbenie v duchu koncilu, aby sme sa zhodli so súčasným krokom Cirkvi... záleží na tom, aby sme mohli spoločne vyvodit' a potvrdit' **podstatné hodnoty** nášho povolania, hľadať prostriedky, ktorými by mohli sestry na ne odpovedať, zaistiť formu a jednotu prostredníctvom zvykov, náročných a zároveň oslobodených od všetkého zbytočného».*

21. októbra bol zaslaný sestrám obežník s oznámením o **všeobecnej konzultácii** v Spoločnosti ako príprava na študijné dni: *«... nestačí, že predstavení, vizitátorky, sestry služobnice budú študovať otázku „aggiornamenta“ a obnovy Spoločnosti. Každá sestra má za úlohu meditovať pred Bohom o jej úlohe v Cirkvi a v Spoločnosti... prevládajúcou črtou tejto práce sú **hodnoty**».*

Druhá študijná téma sa týkala formácie: mali sa vyjadriť sestry direktorky, sestry poverené zodpovednosťou za mladé sestry, sestry poverené postulankami. Generálny direktor kontaktoval provinciálnych direktorov, aby spoznal ich názor na tento predmet.

Zvyky: to bola tretia téma všeobecnej konzultácie Spoločnosti. Matka Guillemin povzbudzovala: *«Každá z vás sa vyjadrí, čo by chcela obnoviť v „Zvykoch Spoločnosti“. Musí to vykonať s uvedomením, že je zodpovedná za celú Spoločnosť».*

Výsledok tejto prvej všeobecnej konzultácie bol veľmi úspešný. Pri príhovore k sestrám, ktoré si konali duchovné cvičenia v Materskom dome, Matka Guillemin vyjadrila svoju radosť: *«Dostali sme odpovede, ktoré sú skoro skutočné tézy a mohli by byť predstavené na univerzitách, ako i mimoriadne jednoduché a krátke správy. Ale myslím si, že z pohľadu duchovnej hodnoty, od najdlhších po najkratšie odpovede, od najmúdrejších po najjednoduchšie odpovede, sme sa veľmi tešili, že sme v nich objavili **absolútnu jednotu ducha**. To je veľmi krásne. Uvedomili sme si, že Pán prehovoril podobne k všetkým provinciám. Veľké línie učenia svätého Vincenta, ktoré je také čisté, pretože je to učenie samého evanjelia, zostáva skutočne hnacou silu, ktorá oživuje a ktorá – napriek našim chybám a slabostiam, a Boh vie, že ich máme – duch a vôľa zostávajú priame. Už za to musíme ďakovať Bohu...»*

„AGGIORNAMENTO“.... LITURGICKÁ REFORMA

4. decembra 1963 bola vyhlásená Liturgická konštitúcia. Oznamovala obdobie liturgickej obnovy pre celú Cirkev po 400 rokoch ustálenia v rímskej liturgii, pri ktorej kresťanský ľud asistoval na rozvinutí obradnej okázalosti hľadajúc v súkromných pobožnostiach potravu pre osobnú zbožnosť. Náboženské nadšenie viedlo veriacich od krstu k hrobu: nedeľnými svätými omšami nebolo nemožné žiť z ducha, ktorým liturgia inšpirovala samotný svetský život. Občianske sviatky boli náboženskými sviatkami: zvyky ročných období a mesiacov boli prebrané z posvätných tajomstiev. Ľudové piesne ospevovali spásonosné udalosti. Anjel Pána sa

rozliehal vidiekom. Kostol na dedine bol stredom všetkej ľudskej činnosti.

Časy sa zmenili. Postupne a pomaly ako úvahami spoznávali bohatstvá obradov v oblastiach dejín, teológie a pastorácie, postupne sa spoznávali aj ťažkosti. Koncil prišiel na pomoc týmto nedostatkom. Konštitúciou o „posvätej liturgii“ Cirkev priniesla hlavné smernice a doktrínálne témy, ktoré boli podstatne dôležité pre liturgickú obnovu.

Matka Guillemin nemeškala a rozbehla uvedomenie si dôležitosti reformy pre Spoločnosť. Už ako sestra služobnica v Centrále diel bola liturgia jedným z prednostných bodov spoločnej úvahy so spolusestrami. Túto prácu informácie a prehĺbenia zverila P. Jametovi, vtedajšiemu generálnemu direktorovi. Ku dňu 26. septembra 1964 vyšli Inštrukcie pokoncilovej komisie pre aplikáciu Konštitúcie o posvätej liturgii s platnosťou od 3. marca 1965. Bolo dôležité podrobne preštudovať túto inštrukciu, pretože obsahovala úpravy týkajúce sa aj sv. omše.

P. Jamet informoval teda Spoločnosť svojím článkom v Ozvenám Materského domu a vymenoval rebríček hodnôt a povinností: Boh na prvom mieste, modlitba naša prvá povinnosť. Konštitúcia žiadala, aby modlitbové cvičenia boli upravené s ohľadom na liturgické obdobia, z toho vzišli niektoré usmernenia pre porozumenie:

- zavedenie živého jazyka
- väčšie miesto dané Božiemu slovu
- zjednodušenie obradov
- princíp prispôsobenia liturgie.

Tento bod, „prispôsobenie liturgie“ bol doplnený krátkym komentárom od P. Jameta: *«Cirkev je jedna, ale jednota nie je uniformita. Kresťan zostáva človekom v určitej dobe, v jednej rase, v jednej civilizácii. Chce vyjadriť svoju radosť, svoje trápenie, svoju modlitbu, svoje pokánie slovami, gestami a obrazmi, ktoré sa ho dotýkajú. Na prispôsobenie najviac naliehali africkí a ázijskí biskupi. Prečo by sa malo Afričanovi, ktorý rád spieva a tancuje, alebo obyvateľom Orientu, ktorý je nenápadný a kontemplatívny, vnucovať našu liturgiu, ktorá je hlboko poznačená západnou mentalitou? V liturgii je jedna časť nehnuteľná a ostatné sa jej prispôsobuje; liturgia musí zachovať vznešenosť modlitby Cirkvi a jej súlad po celom svete, z čoho vyplýva **obrana proti individuálnym***

iniciatívam a dobrodružným inováciám. Koncil dal moc biskupským konferenciám zabezpečiť túto adaptáciu».

Spoločnosť začala vstupovať do ducha koncilu novými modlitbami a meditáciami, ktoré boli inšpirované zo sviatkov a liturgických období. Život modlitby však nie je uzatvorený do hraníc liturgie. P. Jamet napísal: *«Hľadať v liturgii účinnosť učenia, záväzku, zhromažďovania, mať rád bratsky sa stretávať na spoločných slávnostiach, zakusovať kolektívny pocit, prináša riziko, že prejdeme bez povšimnutia okolo podstaty, ktorou je vnútorné ticho, sloboda kontemplácie, aby sme vstúpili duchom viery do tajomstva a spojenia s Bohom. Rozjímanie pripravuje na vedomú, aktívnu a plodnú účasť na liturgii.»*

Niektoré praktické smernice vychádzajúce z Inštrukcie ukončovali výklad o liturgickej reforme: je veľmi potrebné, aby bolo zvlášť postarané o liturgickú výchovu duchovenstva a všetkých členov duchovných stavov, mužov a žien. Máte vo vašich domoch starosť o túto výchovu?

- V dňoch pred vstupom do platnosti konštitúcie, pripraviť sa zaobstaraním si misálov alebo nevyhnutných knižiek. Pri komunitných stretnutiach znovu si prečítať „Inštrukciu“ a pokúsiť sa spoločne pochopiť význam jednotlivých zmien.

- V domoch, kde majú sestry duchovného správcu, nech nezabúdajú, že je správcom s autoritou nad všetkým, čo sa týka obradov a liturgie. Má povinnosť podriaďiť sa biskupským smerniciam.

- Pred zavedením úprav v kaplnke a okolo oltára, konzultovať príslušnú cirkevnú vrchnosť.

- Pred nedeľami spoločne pripraviť nedeľnú svätú omšu.

P. Jamet pripojil myšlienku: *«Liturgia, ktorá je zhromaždením Božieho ľudu okolo Krista, nech je pre naše domy zdrojom jednoty myslenia a srdca».*

Pre Matku Guillemin liturgia nemala byť slávená len na oltári z kníh, ale i na živom oltári našich srdc. Mala vnútornú a duchovnú dimenziu; preto keď Cirkev slávi liturgiu, je skutočne prítomný Kristus. Liturgická reforma odporúča, aby sa Liturgia hodín na posvätenie času slávila spoločne a slávnostne. Preto je potrebné naučiť sa sláviť. Konferencia vyšších predstavených Francúzska prijala formačné opatrenia týkajúce sa Liturgie hodín. V Angers bolo

zorganizované stretnutie kontemplatívnych rehoľných rádov a komunít apoštolského života. Spoločnosť bola zastúpená dvomi sestrami z Materského domu a dvomi sestrami z Centrály diel. Hlavnou témou bolo: «Dôležitosť posvätnej liturgie alebo liturgie hodín». Bola to rozsiahla téma, pretože vychádzala z posvätenia dňa, z prvkoch, ktoré tvoria liturgiu hodín pri rôznych slávnostiach ročného cyklu. Programom formačných dní boli prednášky, prehĺbenie tém Konštitúcie o posvätnej liturgii, praktické použitie tém a zvlášť štúdium žalmov.

Spoločnosť tak mala predmet na úvahu. Bolo to nové, ale veľmi ocenené. Sestram Materského domu opäť prišiel na pomoc P. Jamet. V sále duchovných cvičení vysvetľoval štruktúru Liturgie hodín s jej vlastnými zásadami, žalmami, krátkym čítaním. Nebál sa prísť viackrát na nácviky (spevu a žalmov). Myšlienky Matky Guillemin išli ešte ďalej. Pre sestry to bol veľký zvrat a veľa praktických otázok. Na ich vyriešenie a aby postupne sestry napredovali vo vernosti, M. Guillemin ustanovila **liturgickú komisiu** pre uľahčenie účasti a chápanie, ktoré si vždy vyžaduje úsilie, a to si vyžaduje vieru, pozornosť a stíšenie. Predsedom komisie bol P. Jamet a sestra Rocha, generálna radkyňa pre portugalský jazyk mala na starosti priebeh schôdzok. Nešlo tu len o liturgiu hodín (ranné a večerné chvály), ale aj o sv. omšu, sviatosti a pobožnosti. Sestry mali možnosť vyjadriť svoje otázky. Bolo potrebné nájsť riešenia, aby sme zostali v našom povolání tým viac, že práca aplikácie liturgickej obnovy si vyžadovala čas a rozum. Predvídaná obnova sa nemohla vykonať len mechanickým zachovávaním istého počtu predpisov. Bola potrebná výchova a poučenie.

Liturgická komisia pracovala statočne. Sestry Materského domu sa zúčastnili na formácii. Takto boli prebrané všetky zvyčajné cvičenia: sviatky, novény, ruženec, poklona pred Najsvätejšou Sviatosťou oltárnou, spev, hudba. Bolo potrebné nájsť prostriedky pre Spoločnosť. Matka Guillemin rozprávala o tom na ročných exercíciách a na formačných stretnutiach, vysvetľovala a utišovala znepokojené mysle. Neskoršie boli otázky prevzaté do Dokumentačných listov Centrály diel: každý mesiac bol rozoberaný jeden text, ktorý umožnil sestram dobre pochopiť jednotlivé etapy a pestrosť liturgických slávností ako i zavedené zmeny.

Všade vo svete sestry mali možnosť využiť poučenia svojich biskupov a ich rozhodnutí, *«ale od všetkých sa očakáva zmena*

zmýšľania, skutočná nová výchova nášho liturgického života vo veľkom spoločnom úsilí, šľachetnom a ukáznenom» (Francúzski biskupi, 1964).

4. december 1963 je historickým dátumom, ktorý otvára novú éru v modlitbe a živote Cirkvi. Predstavení Spoločnosti pochopili úlohu a prijali patričné opatrenia. Na ukončenie predchádzajúceho vysvetlenia podávame jeden príklad:

Apríl 1964: V Ballainvilliers /baléviljé/ sa ukončilo jedno z katechetických stretnutí za účelom nadobudnutia národného diplomu katechéty. «*Dcéra kresťanskej lásky – katechéta z povolania podľa sv. Vincenta*», hovorieval P. Diebold. Ako toto všetko vedieť používať, rozpoznať a spoločne uvažovať o vážnych problémoch, ktoré kladie katechéza súčasnému katechétovi? Odpoveď sa našla v pozvaní 320-tich DKL Matkou Guillemin na 4. národný kongres náboženského vyučovania, ktorý sa konal v Paríži. Téma znela: «Ako hovoriť o Bohu súčasnému človeku?» Skoro všetky pozvané sestry odpovedali kladne na pozvanie. Po kongrese sa konalo stretnutie v Materskom dome za prítomnosti generálneho predstaveného P. Slattery, ktorý prišiel z Ríma, Matky Guillemin a jej generálnej rady, vizitátoriek, provinciálnych direktorov a účastníčok kongresu. Nešlo o to, aby sa s pocitom zadosťučinenia dívali na ubehnutú cestu, ale aby sa uistili, že musíme spoločne skúmať – pokojne a uvedomele – ťažkú apoštolskú situáciu kvôli nedostatku informácií a konverzie.

Sv. omšu slávil generálny predstavený a spevy a spoločné modlitby viedol P. Vanstenkiste, profesor liturgie a Svätého písma, vicedirektor scholastikátu vo Sv. Lazáre. Dopoludnia sa venovali katechéze, dopoludnia liturgii.

P. Diebold, profesor Sv. písma vo veľkom seminári vo Verdun, člen kádrov Vyššieho inštitútu katechetickkej pastorácie v Paríži, prednášal na tému **Katechéza v poslaní dcéry kresťanskej lásky**. Po prednáškach sa pracovalo v skupinách a výsledky tejto práce prednesené v sále boli sledované s veľkým záujmom. Osobitne z nich vyplývala hlboká starosť všetkých sestier dať poznať Boha v neľahkom svete. Matka Guillemin zvlášť poznamenala pri závere túžbu prejavenu sestrami stále lepšie spoznávať učenie, ktoré majú ďalej odovzdávať pri katechéze.

Popoludní sa účastníci opäť zišli, aby počúvali P. Vanstenkiste, ktorý predstavil novú koncilovú Konštitúciu

o posvätnéj liturgii: vysvetlenie siedmich kapitol bolo trochu náročné, ale prevládal v nich duch vystihnutý pri štúdiu natoľko, že účastníci sa cítili úplne schopní vstúpiť do oznámených reforiem. «2. vatikánsky koncil nás núti k zmene zmýšľania: to je prvoradá úloha konštitúcie. Ak by „aggiornamento“, aktualizácia liturgie mala spočívať len na očistenie fasády obradov, bola by zbytočná. Skutočná aktualizácia je duchovná, preto si ona v prvom rade zasluhuje našu pozornosť.»

Na tejto prednáške bol prítomný aj P. kanonik Ján Honoré, dnes kardinál, v tej dobe bol riaditeľom Národného strediska pre náboženské vyučovanie. Niekoľkými srdečnými slovami vyjadril svoju sympatiu k obom duchovným rodinám sv. Vincenta ako i dôveru, ktorú do nich skladal.

Študijný deň ukončili v kaplnke sv. Lazára. P. Vanstenkiste umožnil každej prítomnej sestre zachytiť ešte raz Pánovu výzvu, adresovanú tým, ktorých si vyberá: «*Počul som hlas Pánov, ktorý hovoril: Koho mám poslať, kto tam pôjde? I povedal som: Hľa, tu som, pošli mňa*»⁵.

AGGIORNAMENTO... APLIKÁCIA KONCILOVÝCH DOKUMENTOV

6. augusta 1966 pápež Pavol VI. podpísal *Motu proprio Ecclesiae Sanctae* stanovujúc tak nové zákony a úpravy predpismi, ktoré zodpovedali potrebám vzniknutým koncilom na nových poliach apoštolátu. Nové pravidlá obsahovali špecifické body pre rehoľný život, ktorý sa mal primerane obnoviť. Apoštolský list vstúpil do platnosti 11. októbra 1966.

Oživíme si niektoré kritéria obnovy z tohto dokumentu, čím lepšie pochopíme cieľ a povinnosť revízie Konštitúcií, ktoré Matka Guillemin začala, pretože to považovala za povinnosť uloženú Cirkvou rehoľným inštitútom vo svete, „*aby v každom inštitúte podnikli túto primeranú obnovu zvláštnou, bežnou alebo mimoriadnou generálnou kapitulou v priebehu budúcich dvoch alebo troch rokov...*»⁶

⁵ (Iz 6, 8)

⁶ Perfectae Caritatis, č. 3

Kritéria primeranej obnovy podľa „*Ecclesiae Sanctae*“

(pozn. prekl.: voľný preklad - dokument nedostupný,)

15. Normy a duch, ktorým má zodpovedať táto obnova, musia čerpať nielen z dekrétu *Perfectae Caritatis*, ale i z ďalších dokumentov 2. vatikánskeho koncilu, zvlášť z V. a VI. Kapitoly dogmatickej konštitúcie *Lumen Gentium*.

16. Inštitúty budú dbať na to, aby zásady uvedené v č. 2 dekrétu *Perfectae Caritatis* sa inšpirovali skutočne z obnovy ich vlastného rehoľného života.

Za týmto účelom:

1) štúdiom a meditáciou evanjelia a celého Svätého písma bude omnoho viac podnecovaná u všetkých rehoľníkov, a to od noviciátu. Taktiež sa bude dbať na to, aby sa čo najlepšie zúčastňovali na tajomstve a živote Cirkvi.

2) učenie o rehoľnom živote bude prehĺbené a predstavené v jeho rôznych aspektoch: teologickom, historickom, kánonickom a pod.

3) pre dobro samotnej Cirkvi inštitúty sa budú usilovať opravdivo poznať ich pôvodného ducha, aby ho verne zachovali pri úpravách, očistili svoj rehoľný život od cudzích prvkov a oslobodili ho od toho, čo je zastarané.

17. Za zastarané sa považuje to, čo netvorí povahu a cieľ inštitútu a čo stratilo svoj význam a účinnosť, čo už reálne nenapomáha rehoľnému životu s ohľadom na svedectvo, ktoré má vydávať svojou úlohou predstavovať rehoľný stav.

18. Správny systém bude taký, že «Kapituly a rady nech verne plnia úlohu, ktorá sa im zveruje v spravovaní a nech všetky svojím spôsobom prejavujú zainteresovanosť a starostlivosť všetkých členov o dobro celej komunity» (*Perfectae Caritatis*, č. 14). Toto sa uskutoční predovšetkým vtedy, keď rehoľníci budú mať skutočnú účasť na voľbe svojich členov, a tiež vykonávanie autority sa stane účinnejšie a ľahšie podľa potrieb súčasnej doby. Preto na rôznych stupňoch budú predstavení vybavení náležitou právomocou tak, aby sa vyhlo zbytočnému alebo častému odvolávaniu sa na vyššie authority.

19. Primeraná obnova sa nemôže uskutočniť len raz navždy. Musí byť v istom zmysle neustále udržiavaná horlivosťou rehoľníkov, ako i starostlivosťou kapitúl a predstavených.

Tieto texty neuvádzajú formuláciu, ktorú by bolo možné priamo použiť v konštitúciách. Naznačujú len smery a prácu obnovy otvárajú novému duchu. Odporúčalo sa použiť i pápežské dokumenty, historické a duchovné dokumenty každého inštitútu. Za tým účelom bolo treba postaviť celú obnovu na hlbokej duchovnej obnove, ktorej sa má dať hlavná úloha a rozvoj diel. Toto očakával Pavol VI., keď povedal dcéram kresťanskej lásky zideným v Ríme v roku 1665 na Vecnom zhromaždení: *«Dcéry kresťanskej lásky zideným v Ríme v roku 1665 na Vecnom zhromaždení: «Dcéry kresťanskej lásky a dcéry Cirkvi, chcete byť verné svojmu povolaniu slúžiť Bohu v chudobných... a cítite viac ako inokedy potrebu zaodiť sa duchom Ježiša Krista a prežívať Krista v jeho tajomstvách... Táto vernosť a starosť niest' chudobným presvedčivé svedectvo lásky Cirkvi vás vedie dnes, aby ste previedli revíziu vašich zvykov a prispôbili štruktúry a metódy formácie vašich sestier... Toto je vaša podstatná vernosť, toto chceli svätý Vincent a svätá Lujza de Marillac».*

AGGIORNAMENTO – VÝCHOVA

«... Rehoľníci nech sa usilovne snažia cez celý život doplňovať toto duchovné, vedecké a technické vzdelanie a predstavení nech im podľa možnosti dajú na to príležitosť, prostriedky a čas» (PC, č.°18). Keď pozorne čítame č. 18 dekrétu o primeranej obnove rehoľného života, sme presvedčení o potrebe pravej formácie celkom nasmerovanej k rozvoju prirodzených a nadprirodzených talentov, ktoré majú za podklad pravú náboženskú, apoštolskú, vedeckú a technickú výchovu a ktorú by mal každý zdokonaľovať počas svojho života.

U zodpovedných za výchovu si to vyžadovalo mať široký prehľad a zároveň určité ľudské a kresťanské kvality. Išlo o utváranie osoby v jej celistvosti ako osoby zasvätenej Pánovi a zároveň zaangažovanej v živote ľudí. Dokonalosť dcéry kresťanskej lásky si vyžadovala preto, aby neoddeliteľne stále hľadala hlbšie spojenie s Bohom a spolu s väčšou ľudskou kompetenciou. Tak sa stane znamením Cirkvi: Božej Cirkvi a Cirkvi ľudí.

Všetky tieto dôvody tvorili súčasť starostí Matky Guillemin už viac ako desať rokov: neuspokojiť sa s konaním z čisto kresťanskej lásky bez dostatočnej kompetencie. Výchova členiek mala teda pokrývať oblasť duchovnú, apoštolskú, náboženskú a technickú. Za absolútne potrebnú sa zdala dospelá náboženská formácia založená na zmysle osobnej zodpovednosti. O tejto situácii budúcej formácie hovorila pred biskupmi zidenými v Ríme počas koncilu. Dospieť k tomu, aby rehoľníckam bolo dané pravé a naozaj hlboké povedomie o ich vlastnom mieste v Božom ľude s náročnými požiadavkami duchovnej chudoby a zároveň o ich spojení so svetom s požiadavkami dialógu, kompetencie, ktoré z nich vyplývajú. Či to nie je duchovná úloha pre súčasný rehoľný život?

OD PLÁNOV... K ČINOM

Apoštolská činnosť nie je len jednoduchá práca amatéra, vyžaduje si primeranú formáciu. Od založenia Centrály diel Matka Guillemin uvažovala o dvoch neoddeliteľných aspektoch: výchove odbornej, vedeckej, kultúrnej a zároveň rozvinúť náboženské a rehoľné poznatky, aby sestry mohli *«milovať nášho Pána Ježiša Krista ako prameň a vzor každej lásky, slúžiac mu telesne a duchovne v osobe chudobných, či už chorých, detí, väzňov alebo iných, ktorí sa hanbia a neodvážia prejaviť svoje potreby»* (porov. Všeobecné pravidlá 1, 1). Tento text hovorí sám o sebe a vzbudzuje odpoveď zo strany vychovávateľov.

Je nemožné predstaviť všetko, čo sa uskutočnilo pred koncilom alebo následne po vydaní *Ecclesiae Sanctae*. Sesie, kongresy, dlhotrvajúce formačné stretnutia vo všetkých apoštolských rovinách. Informovanie prostredníctvom Dokumentačných listov malo presvedčiť každú sestru o dôležitosti formácie.

STRETNUTIE SESTIER SLUŽOBNÍC

Pri príležitosti 300. výročia od smrti našich sv. Zakladateľov sa konalo v Paríži stretnutie, na ktorom sa zúčastnilo 435 sestier služobníc, vizitátoriek alebo sestier služobníc z nasledovných

provincií: Nemecko, Belgicko, Španielsko, Veľká Británia, Holandsko, Portugalsko, Švajčiarsko.

Podstatné hodnoty, súčasné hodnoty: na túto tému prednášali kňazi Misijnej spoločnosti a niekoľko odborníkov, napr. Mons. Garonne, Mons. De Bazelaire a P. Rochet, aby tak dali spoznať, ako sú tieto hodnoty prežívané v súčasnosti. Spoločne hľadať, čo Kristus očakáva od našej Spoločnosti v súčasnosti – načúvať Cirkev, ktorá nám vysiela mnoho výziev a určuje nám prednostné polia pôsobnosti – napokon umiestniť naše povolanie kresťanskej lásky do hlbšej cirkevnej a evanjeliovej perspektívy, viac ako inokedy.

Vo všetkých domoch začala práca ešte pred stretnutím, a to modlitbou, špecifickým čítaním určeným uviesť do ovzdušia sestry služobnice a spolusestru. Obežníky, články Ozvien, katechetické osnovy, ktoré neustále navracali k učeniu, k príkladom sv. Vincenta a sv. Lujzy ako stále živému prameňu. Kronika Materského domu uvádzala, že bolo slúžených 8000 sv. omší „u nás“ s úmyslom, aby vzrastal duch kresťanskej lásky. V čase, kedy bolo všetko nanovo skúmané, bola táto sesia odpoveďou na prácu prehĺbenia, osvetlením súčasných ťažkostí a mnohých problémov, ktoré kladie evanjelizácia v súčasnom svete.

Organizácia a príprava priebehu sesie bola dielom Matky Guillemine so súhlasom vyšších generálnych predstavených⁷.

ŠPECIFICKÉ STRETNUTIA

Miesta: Materský dom a Ballainvilliers /balénaviljé/

Rozsah špecifických stretnutí bol nesmierny. Duch, v ktorom sa Spoločnosť usilovala utvárať od začiatku, je duchom evanjelia. S týmto pohľadom stále upreným na Krista žijúceho uprostred ľudí nás sv. Vincent pozýval zaangažovať sa. Prvou odpoveďou na Božiu výzvu bol úkon viery. Mal byť predĺžený a žitý každým dňom v detailoch existencie, ktorou sú materiálne potreby, profesionálne povinnosti, pričom nás môžu ovládať myšlienkové prúdy.

⁷ Doplnok k Ozvene č. 11 – december 1960 podáva informáciu o celom priebehu stretnutia

Sv. Vincent neoddeľuje „poslanie“ od „lásky“, ale dcéry kresťanskej lásky sú vychovávané pre misiu. «*Vidíte, drahé sestry, nemôžete byť všetky jedna ako druhá. Jedny sa hodia k chorým, druhé do škôl. Predstavení majú hľadiť, na čo sa hodíte*». V inom príhovore k sestrám sv. Vincent špecifikoval: «... *Je potrebné, aby dcéry kresťanskej lásky poučovali chudobných o veciach potrebných ku spásu. Preto je treba, aby boli najskôr ony poučené predtým, ako budú môcť učiť druhých*»⁸.

Potreba výchovy sa vyjadruje v rôznych formách. Premieňa sa túžbou návratu k prameňom viery: poznaním Svätého písma, cirkevných otcov, teologickej úvahy. Prijatie určitej služby v Cirkvi: katechéza, liturgia, príprava k sviatostiam, rôzne formy animácie vzbudzujú túžbu po špecifickejšej formácii pre tú či onú úlohu.

Terén bol pripravený, katechetické sesie umožnili sestrám pripraviť sa na väčšiu zodpovednosť.

(na pokračovanie)

s. Claire HERRMANN
Archívna služba

⁸ Coste X, 627

Obsah ročníka 2007

DUCHOVNÝ ŽIVOT

• GENERÁLNI PREDSTAVENÍ

P. Gregory GAY

Listy

• Budovať srdečné vzťahy	jan.- február	2
• Pôst 2007.....	marec - apríl	10
• Prania k sviatku sv. Lujzy	marec - apríl	15
• Zriekať sa seba a nechať sa viesť Bohom (prednáška v Materskom dome na Renováciu 2007).....	marec - apríl	17
• Advent 2007	nov. – december	1

S. Evelyne FRANC

Listy

• List z 1. januára 2007.....	január – február	6
• List z 2. februára 2007.....	marec - apríl	1
• List zo 4. júna 2007	júl – august	1
• List z 15. júna 2007.....	júl – august	3
• List z 13. júla 2007	júl – august	6
• List z 15. augusta 2007	júl – august	8
• List z 24. novembra 2007	nov. – december	5

Návštevy

• Venezuelská provincia, 15. januára 2007 S. Bérénice Jiménez, dopisovateľka Ozvien	január – február	32
• Provincia St Louis (USA), 12. novembra 2006 S. Marie-Thérèse Sedgwick, DKL	máj – jún	24
• Amazonská provincia (Brazília), 15. február 2007 ss. A. Sampaio Bentes aM.R da Mata Dias, DKL	júl – august	30
• Portugalská provincia, 13. apríla 2007 S. Isabel Silva Alvez, dopisovateľka Ozvien	sept. – október	29
• Neapolská provincia, 18. apríla 2007 S. Cecilia Di Giuseppe, dopisovateľka Ozvien	sept. – október	31
• Provincia Cali (Kolumbia), 14. septembra 2007 S. Gloria M. Aguirre a s. Ana Isabel Parra, DKL	nov. – december	28
• Turínska provincia, 18. októbra 2007 S. Adèle Bollati, DKL	nov. – december	31

P. Javier Alvarez

Prednášky

- Posilniť príslušnosť
Prednáška v Materskom dome ako príprava na Renováciu 2007 marec – apríl 21
- «Proctvo a nádej, teraz a všade»
Úvaha k budúcim domácich zhromaždeniam máj – jún 1
- Duchovné sprevádzanie júl – august 10
- Účasť na spoločnom poslaní nov. – december 9

Úvaha k duchovnej obnove

- Božie ruky a naše ruky január – február 10
- Miera Ducha Svätého marec – apríl 33
- Reč podobenstiev september – október 1
- «Vy sa modlite takto: Otčenáš...» nov. – december 23

• SPISY

- Láska Ježiša ukrižovaného pobáda Máriu stať sa Matkou Cirkvi,
služobnicou všetkých ľudí
S. Anne Prévost, DKL január – február 14

SÚČASNÉ VÝZVY

- Úvod január – február 19
- Pohostinnosť – 1. časť
P. Richard McCullen, CM január – február 21
- Pohostinnosť – 2. časť
P. Richard McCullen, CM máj – jún 14
- Univerzálnosť osoby – 1. časť
Profesor Henri Joyeux júl – august 23
- Univerzálnosť osoby – 2. časť
Profesor Henri Joyeux sept. – október 8

AKTUALITY PROVINCÍÍ

• USTANOVENIE VIZITÁTORIEK A MENOVANIE PROVINCIAĽNYCH DIREKTOROV

Vizitátorky

- Severná Afrika január – február 30
- Haïti január – február 30
- Peru január – február 30
- Saint Louis (USA) január – február 30
- Barcelona január – február 30
- Emmitsburg sept. – október 26
- Gijon sept. – október 26
- Bolívia sept. – október 26
- Madrid Santa Luisa sept. – október 26
- Kamerun sept. – október 26
- Centrálna Afrika sept. – október 26

• Nigéria.....	sept. – október	26
• Thajsko	sept. – október	26
• Albánska oblasť	sept. – október	27
• Čína	sept. – október	27
• Francúzsko – Sever	sept. – október	27
• Francúzsko – Juh	sept. – október	27
• Krakov	sept. – október	27
• Amazonka	sept. – október	27
• Kanárske ostrovy	sept. – október	27
• Portugalsko	sept. – október	27
• Eritrea	sept. – október	27
• Holandsko	sept. – október	27
• Ekvádor	sept. – október	27

Direktori

• Bolívia.....	január – február	30
• Peru	január – február	30
• Nemecko	január – február	31
• Austrália	január – február	31
• Kamerun	január – február	31
• Argentína a Paraguaj	január – február	31
• Albánska oblasť	január – február	31
• Varšava	marec – apríl	37
• Veľká Británia	marec – apríl	37
• Nigéria	sept. -október	28
• Holandsko	sept. – október	28
• Granada /Španielsko/	sept. október	28
• Francúzsko	sept. – október	28
• Švajčiarsko	sept. – október	28
• Mexiko	sept. – október	28
• Rím /Taliansko/	sept. – október	28
• Siena /Taliansko/	sept. – október	28
• Blízky Východ	sept. – október	28
• Pamplona /Španielsko/	sept. – október	28

• NÁVŠTEVY PREDSTAVENÝCH

• S. Evelyne Franc, gen. pred. a s. Blanca Libia Tamayo, gen. radkyňa: Návšteva Venezuelskej provincie, 15. januára 2007		
S. Bérénice Jiménez, dopisovateľka Ozvien	január – február	32
• S. Evelyne Franc, gen. pred. a s. Margaret Barrett, gen. asistentka: Návšteva Provincie Saint Louis (USA), 12. novembra 2006		
S. Marie-Thérèse Sedgwick, DKL	máj – jún	24
• S. Evelyne Franc, gen. pred. a s. Marlène Rosa, gen. radkyňa: Návšteva Amazonskej provincie (Brazília), 15. februára 2007		
S. A. Sampaio Bentes a s. M. R da Mata Dias, DKL	júl – august	30
• S. Evelyne Franc, gen. pred. a s. Marlène Rosa, gen. radkyňa: Návšteva Portugalskej provincie, 13. apríla 2007		
S. Isabel Silva Alvez, dopisovateľka Ozvien	sept. – október	29
• S. Evelyne Franc, gen. pred. a s. Mariarosa Camminati, gen. radkyňa: Návšteva Neapolskej provincie, 18. apríla 2007		
S. Cecilia Di Giuseppe, dopisovateľka Ozvien	sept. – október	31
• S. Evelyne Franc, gen. pred. a s. Blanca Libia Tamayo, gen. radkyňa:		

Návšteva Provincie Cali (Kolumbia), 14. septembra 2007		
S. Gloria M. Aguirre a s. Ana Isabel Parra, DKL	nov. – december	28
• S. Evelynne Franc, gen. pred. a s. Mariarosa Camminati, gen. radkyňa: Návšteva Turínskej provincie, 18. októbra 2007		
S. Adèle Bollati, DKL	nov. – december	31
• DCÉRY KREŠŤANSKEJ LÁSKY A OSN		
• Spoločnosť DKL ako poradca pri Hospodárskej a sociálnej Rade OSN /krátka správa/		
	január – február	56
• DKL a OSN		
S. Germaine Price, DKL	nov. – december	33
• ŽIVOT PROVINCÍÍ		
AFRIKA		
Centrálna Afrika		
• Návšteva s. Juany Elizondo		
ss. C. Nsayisenga a S. Mujawamariya, DKL	január – február	39
• 25.-ročné jubileum (krátke správy)	január – február	57
• Adeline, malá svätica, DKL z Nemby	máj – jún	37
• Cena „Servitor Pacis“ 2007 (krátke správy)	júl – august	40
• Znovuustanovenie vizitátorky	sept. – október	26
Severná Afrika		
• Znovuustanovenie vizitátorky	január – február	30
Kamerun		
• Ustanovenie vizitátorky	sept. – október	26
• Menovanie provinciálneho direktora	január – február	28
Eritrea		
• Ustanovenie vizitátorky	sept. – október	27
Nigéria		
• Návšteva P. Gregory Gay, gen. predstaveného		
ss. A. Ezedimbu a B. Onuoha, DKL	marec – apríl	42
• Znovuustanovenie vizitátorky	sept. – október	27
• Menovanie prov. direktora	sept. – október	28
SEVERNÁ AMERIKA		
Albany, New York		
• Prvé medziprovinciálne stretnutie		
Ss. M. Scally a M. Quinn, DKL	nov. – december	43
Emmitsburg		
• Ustanovenie vizitátorky	sept. – október	26
Saint Louis		
• Ustanovenie vizitátorky	január – február	30
• Návšteva s. Evelynne Franc, gen. pred. a s. Sœur Margaret Barret, gen. asistentky, 12. novembra 2006		
S. Marie-Thérèse Sedgwick, DKL	máj – jún	24

JUŽNÁ AMERIKA

- Vincentská sesia pre sestry Južnej Ameriky a Karibských ostrovov
Paríž 3. júla – 27. augusta 2007
Redakčná komisia nov. – december 39

Stredná Amerika

- Udalosť vrytý v našich srdciach (krátke správy) marec – apríl 51

Argentína

- Menovanie provinciálneho direktora január – február 31

Brazília

Amazonka

- Návšteva s. Evelyne Franc, gen. pred. a s. Marlène Rosa, gen. rad.
15. februára 2007, ss. A. Sampaio Bentes a M.R da Mata Dias, DKL ... júl – august 30
- Ustanovenie vizitátorky sept. – október 27

Belo Horizonte

- Poslané do misie v Cabaça (štát Minas Gerais)
S. Heloisa Helena, DKL sept. – október 34

Curitiba

- 80. výročie od otvorenia seminára v Curitiba
Formačná skupina seminára sept. – október 37

Fortaleza

- 17. medzprovinciálne stretnutie prov. rád Brazílie a ukončenie
Jubilejného roku Fortalezaeskej provincie
S. DiJesu Pinto, dopisovateľka Ozvien sept. – október 40

Récife

- Blahorečenie sestry Lindalvy, 2. decembra 2007..... sept. – október 47

Bolívia

- Ustanovenie vizitátorky sept. – október 26
- Znovu-vymenovanie provinciálneho direktora január – február 30

Kolumbia

Cali

- Oživiť vernosť sestier a pastoráciu povolání
S. Lucia Gomez, dopisovateľka Ozvien máj – jún 30
- Pastoračný program pre zamestnancov provinciálneho domu
S. Lucia Gomez, dopisovateľka Ozvien máj – jún 32
- Návšteva s. Evelyne Franc a s. Blanky Líbie Tamayo
gen. radkyne, 14. septembra 2007
S. Gloria M. Aguirre a s. Ana Isabel Parra, DKL nov. – december 28

Ekvádor

- Ustanovenie vizitátorky sept. – október 27

Haiti

- Ustanovenie vizitátorky január – február 30

Mexiko

- Znovumenovanie prov. direktora sept. – október 28

Paraguaj

- Menovanie provinciálneho direktora január – február 31

Peru

- Znovuustanovenie vizitátorky január – február 30
- Menovanie provinciálneho direktora január – február 30
- Tragédia zemetrasenia
S. Marina Melendez, Vizitátorka júl – august 37

Venezuela

- Návšteva s. Evelyne Franc, gen. pred. a s. Blanca Libia Tamayo,
gen. radkyne, 15. januára 2007
S. Bérénice Jiménez, dopisovateľka Ozvien január – február 32

ÁZIA

Čína

- 1. stretnutie DKL ázijského kontinentu o migrácii:
«Povolane spoločne budovať svet bez hraníc»
Ss. Teresa Mabasa a Violeta Cecilo, účastníčky máj – jún 27
- Ustanovenie vizitátorky sept. – október 27

Japonsko

- Žmurknutie Kiyi
S. Mary Louise Osé, DKL sept. – október 46

Filipíny

- Projekt Anislag pre stavbu domov „Prechod“
S. Maria Teresa Mueda, DKL marec – apríl 38

Blízky Východ

- Menovanie prov. direktora sept. – október 28

EURÓPA

Nemecko

- Znovumenovanie provinciálneho direktora január – február 31

Belgicko

- Hlas väžňa
Výňatok z provinciálneho časopisu (január - marec 2007) máj – jún 39

Španielsko

Barcelona

- Znovuustanovenie vizitátorky január – február 30

Gijon		
• Znovuustanovenie vizitátorky	sept. – október	26
Granada		
• Menovanie prov. direktora	sept. – október	28
Kanárske ostrovy		
• Znovustanovenie vizitátorky	sept. – október	27
Madrid Sainte Louise		
• Znovuustanovenie vizitátorky	sept. – október	26
Pamplona		
• Menovanie prov. direktora	sept. – október	28
Francúzsko		
Francúzsko - Sever		
• Ustanovenie vizitátorky	sept. – október	26
• Znovumenovanie prov. direktora na 3 roky	sept. – október	28
Francúzsko - Juh		
• Ustanovenie vizitátorky	sept. – október	26
• V Lurdoch, Panna Mária katechétkou Bernadey Soubirous Mons. Jacques Perrier, biskup diecézy Tarbes a Lurdy.....	nov. – december	45
Veľká Británia		
• Znovumenovanie provinciálneho direktora	marec – apríl	37
Írsko		
• Cena «Dublinského primátora» 2007 (krátke správy).....	júl - august	40
• Špeciálna cena «Poroty» 2007 (krátke správy).....	júl – august	41
Taliansko		
Talianske provincie		
• Vincentská rodina Talianska: «Láska je možná» v duchu encykliky <i>Deus Caritas est</i> S. Maria Ida, DKL	marec – apríl	48
• Stretnutie mladých sestier v materskom dome S. Annamaria Corallo, DKL	sept. – október	43
Neapol		
• Svetlo v noci (krátke správy).....	január – február	57
• Návšteva s. Evelyne Franc, gen. pred. a s. Mariarosa Camminati gen. radkyne, 18. apríla 2007 S. Cecilia Di Giuseppe, dopisovateľka Ozvien	sept. – október	31
Rím		
• Cena „Zlatého srdca“ 2007 (krátke správy).....	júl – august	41
• Menovanie provinciálneho direktora	sept. – október	28

<i>Siena</i>		
• 150-ročné dejiny DKL		
S. Patricia Bin, DKL	január – február	35
• Znovumenovanie prov. direktora na 3 roky	sept. – október	28
<i>Turín</i>		
• Sestra Angela a Scotland Yard (krátke správy).....	marec – apríl	52
• Návšteva s. Evelyne Franc, gen. pred. a s. Mariarosa Camminati gen. radkyne, 18. októbra 2007, s. Adèle Bollati, DKL	nov. – december	31
Holandsko		
• Znovuustanovenie vizitátorky	sept. – október	27
• Znovumenovanie provinciálneho direktora na 3 roky	sept. – október	28
Poľsko		
<i>Chełmno</i>		
• Sestra Barbara Samulowska		
S. Hanna Cybula, vizitátorka	január – február	40
<i>Krakov</i>		
• Ustanovenie vizitátorky	sept. – október	26
<i>Varšava</i>		
• Menovanie provinciálneho direktora	marec – apríl	37
Portugalsko		
• Ustanovenie vizitátorky	sept. – október	27
• Návšteva s. Evelyne Franc, gen. pred. a s. Marlène Rosa, gen. radkyne, 13. apríla 2007		
S. Isabel Silva Alvez, dopisovateľka Ozvien	sept. – október	29
Slovensko		
• V službe bezdomovcov		
DKL z komunity Košice	máj – jún	34
Švajčiarsko - Turecko		
• Provincia slávi 50. výročie existencie!		
S. Bernadette Porte, dopisovateľka Ozvien	marec – apríl	45
• Znovumenovanie provinciálneho direktora na 3 roky	sept. – október	28
Albánska oblasť		
• Ustanovenie oblastnej vedúcej	sept. – október	27
• Menovanie oblastného poddirektora	január – február	31
• Výnimočný deň v Durrëse (krátke správy)	marec – apríl	51
Na Ukrajine		
1. stretnutie sestier pôsobiacich v misii na území bývalého ZSSR		
Účastníčky stretnutia	júl – august	33
OCEÁNIA		
Austrália		
• Znovumenovanie provinciálneho direktora	január – február	31

DEJINY SPOLOČNOSTI

Úvod

S. Claire Herrmann, Archívna služba	január – február	58
---	------------------	----

Pramene a aktuality

• Služba kuchárky - podľa sv. Lujzy S. Aline Grodziski, Archívna služba	január – február	60
• Korešpondencia medzi Lujzou de Marillac a P. Vincentom S. Danièle Georges, Archívna služba	marec – apríl	53
• Niekoľko pozoruhodných slov S. Thérèse-Marie Chevalier, Archívna služba	máj – jún	41

Zvláštna príloha k 100. výročiu narodenia Matky Guillemin

Matka Zuzana Guillemin, 1906-1968, DKL, gen. predstavená Spoločnosti

• I. - Zuzana Guillemin, DKL S. Claire Herrmann, Archívna služba	január – február	64
• II. – V službe Spoločnosti S. Claire Herrmann, Archívna služba	marec – apríl	58
• III. - Generalát S. Claire Herrmann, Archívna služba	máj – jún	50
• IV. – Matka Guillemin a 2. vatikánsky koncil S. Claire Herrmann, Archívna služba	júl – august	42
• V. Matka Guillemin a 2. vatikánsky koncil (pokračovanie) S. Claire Herrmann, Archívna služba	sept. – október	49
• VI. – Pokoncilové obdobie S. Claire Herrmann, Archívna služba	nov. – december	48

Na obálke:

• Niektoré zásady Lujzy de Marillac	január – február	
• List P. Vincenta Anne Hardemont do Hennebont-u	marec – apríl	
• Zahľad som sa na Ukrižovaného Spasiteľa	máj – jún	
• Schéma prednášky Matky Guillemin francúzskym biskupom ..	júl – august	
• 16 dokumentov 2. vatikánskeho koncilu	september – október	
• Erb 2. vatikánskeho koncilu	november – december	

Panna Mária celého sveta, oroduj za nás!